Midnattsropet

Nr 15-16 1977 • Årg. 17 • Pris kr 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Gå Sion din Konung att möta...

Gå Sion, din konung att möta,
Jerusalem, gläds åt din Gud;
strö palmer på väg för Messias
och red dig som väntande brud.

Han kommer från eviga fröjder,
han lämnar sin tron av kristall,
sin ära i ljusets palatser
och lägges på strå i ett stall.

Han kommer ett offer att bringa
för dig på den blodiga stam,
att dö för vårt syndiga släkte
och bringa rättfärdighet fram.

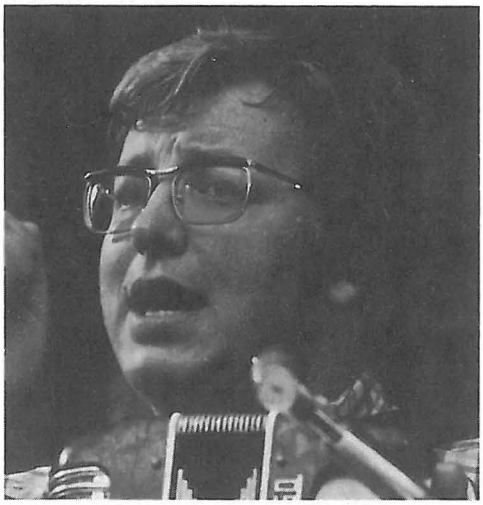
Han kommer ur graven med byte,
och skuggornas boning blir ljus,
och gravarnas slumrare väckas
till liv utur seklernas grus.

Han kommer till sörjande hjärtan,
och livet får annan gestalt;
han kommer i makt att regera,
tills Gud uti alla blir allt.

E. Nyström

Vi önskar alla våra läsare
en välsignelserik jul
och ett gott nytt år 1978

Midnattsropets red, exp och distr.

Av
Carl-Georg
Rognstad

Guds gåva till oss

Några bibelord från Johannes evangelium fastnade i mitt inre, när jag hörde dem citeras för en tid sedan. Det är Jesus själv som uttalat dem. Han sade till sina lärjungar: "Min frid giver jag eder, icke så som världen giver." Just orden "min frid" blev så levande.

Vi lever i en värld där utvecklingen med allt större fart går utför. Det verkar heller inte som om utvecklingen på något sätt går att hejda. Många människor upplever att något speciellt är på gång, och de försöker orientera sig men misslyckas, därför att de får så diffus och dunkel vägledning. Några av de människor som sysslar med frågan om framtiden kan till och med ge oss lugnande besked om att allt så småningom kommer att ordna sig. Många upplever dock oro, disharmoni, rastlöshet och framför allt ingen frid trots alla försök att komma tillrätta med det.

Från bibeln ljuder Jesu ord till oss: "Min frid giver jag eder." Orden kommer till oss med väldig kraft. Den frid Jesus talar om, köper man inte i någon speceriaffär. Man mottar den inte heller genom sprit och droger. Den frid Jesus talar om, ges till den människa som kommer till Golgata. Vid det tillfället, när människan kapitulerar inför Gud och åberopar Kristi försoning, sänker sig denna frid ner över henne. I det ögonblick då också du ropar till Jesus, hör han dig. Vad du då får är Friden själv, som är Jesus.

□ □ □

Utanför allt som denna världen erbjuder möter du Jesus. När han gick omkring här på jorden, hjälpte han alla. Hos honom fanns inget svek. Han talade heller inte illa bakom ryggen på någon utan var i alla stycken sann och trofast. "Min frid giver jag eder," sade Jesus. Den är en gåva till varje människa från Gud. För att få den måste man dock söka sig till platsen där Jesus är. Man måste själv åkalla Jesus och ta emot hans frälsning.

Du kanske upplever tristess och oro. Allt är kanske meningslöst och tomt. Du kanske är ensam och utlämnad. Stanna då till ett ögonblick inför Jesu ord. Hans ord till sina lärjungar är också riktade till dig: "Min frid giver jag eder."

□ □ □

Jesus vill att den himmelska friden skall bli din. Han erbjuder den till dig. Du behöver bara åkalla hans namn och öppna dig för honom. I det ögonblick det sker, förändrar han hela din varelse. Du får gemenskap med Fridens furste. Det som Jesus ger oss är evigt och oförgängligt. Du blir i världen, men icke av världen. Då får du din håg till det som är däruppe. Han blir inte bara din frid utan också din konung och Herre. Han blir ditt liv, ditt allt.

Midnattsropet
VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.
Ansvarig utgivare: Arne Imsen.
I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.
Prenumerationspriset är: Helår 45:–, Halvår 23:–, Kvartal 12:–. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.
Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.
Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.
Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gästrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1977.

Prenumerera nu för 1978!

Midnattsropet kommer år 1978 ut med 16 nummer. Lösnummerpriset höjs samtidigt till 3:– medan prenumerationspriset förblir oförändrat 45:– för helår, 23:– för halvår och 12:– för kvartal.

Vi är tacksamma om Du sänder in prenumerationsavgiften så fort som möjligt. Det underlättar nämligen väsentligt vårt arbete.

Tack på förhand!

Arne Imsen:

Intet rum för Jesus

Vi lever i en livsfientlig kulturmiljö — så fientlig att den knappast uthärdar några former av liv. Därför har vi inom praktiskt taget alla områden ersatt livet med former och individer med institutioner. Den här livsfientligheten går så långt, att människan utgör ett hot för sig själv. Hon tenderar att slutligen också utrota allt biologiskt liv. Människan bär självdestruktiva krafter i sitt eget väsen som fortgående frigöres etappvis, och utlöser sin förbannelse i människans omedelbara omgivning.

Den här kulturfientliga miljön verkar förblindande och avtrubbande. Människor blir bedövade eller berusade. Tendensen är skakande. Ingen generation före oss har kunnat dokumentera dessa fakta med vetenskapliga bevis som vi kan göra idag. Det kan statistiskt bevisas att vi håller på att fördärva jorden och förvandla den till en helvetets förort. På ett eller annat sätt är vi engagerade i detta nedbrytande verk.

Vilken vetenskaplig disciplin som helst förklarar klart och tydligt att vi går med hast mot katastrofen. Det är fakta. Vi lyssnar på vetenskapsmän med intresse och uppskakas av rapporterna som de delger oss för att nästa timme glömma det för några andra impulser eller inspirationer som liksom rycker oss ut ur den obehagliga känslan av att den här katastrofen är så personlig att den angår varje individ.

På väg mot katastrof

Överallt möter man exakt samma bud. De som tycks ha svårast begripa att detta är verkligt, blodigt allvar, det är de som har religionen som en slags billig försäkring. De tror att de med sin religion skall klara sig undan katastrofen. Är vi verkligen medvetna om att vi sitter på samma tåg som rusar mot katastrofen, då kommer vi inte att diskutera vår framtid med avseende på aktier, hus och bilar. Inte heller vår utbildning och familjebildning, även om det är intressanta och värdefulla ting att tänka på. Vet vi att vi är ombord på ett tåg som rusar mot infernot som bibeln ganska tydligt har beskrivit, kommer vi nog att ställa frågan: Vad kommer att *ske efter* katastrofen? I varje fall kommer vi att göra ett försök hitta en väg till frälsning, om vi inte är helt berusade och bedövade.

Det märkliga är att hur många beundrare Jesus än har, så tycks han ha enormt få som verkligen tar sig tid att lyssna på honom. I Matteus 24 finns ett uttryck vi skall stanna inför. Det heter i vers 8:

— Detta är allenast begynnelsen till födslovåndorna.

Uttrycket *födslovåndorna* är lånat från de skriftlärdes egen tradition. De talade om Messiasvåndorna, alltså de födslovåndor som skulle föregå Messias framträdande.

Det jäste i nationens liv. Zeloter, esseer, sadduceer och fariseer hade bildat partier, och de utgjorde aktiva grupper. En del moderata, andra radikala, en del rika, andra fattiga, en del synnerligen religiösa, andra areligiösa Riket var ockuperat av romersk krigsmakt. Några hade förrått sin nation och etablerat förrädiska allianser med ockupanten. En del i rent simpelt profitsyfte, andra av ideella skäl. Diskussionen böljade fram och tillbaka på torg, vid tempelplats och på gator. Messiasargumentet bollades hit och dit, fram och tillbaka. Man speglade, analyserade och resonerade. Man längtade och hoppades, man inspirerades till aktiviteter i den ena eller andra riktningen.

Medan människans alla aktiviteter frigjordes i olika uppgifter, så hände stora ting i Betlehem. Utanför stimmet, striderna och konflikterna, trädde Gud själv in i mänskligheten. Han kom inte med en miljonarme, han kom genom en kvinna. Han föddes in i vårt liv och vår tillvaro och blev en människa.

De kände inte sin tid

Fariseerna och de skriftlärde var väl hemmastadda i Skrifterna. De kände de heliga traditionerna och utgjorde ett slags religiöst renhållningsverk i Israel. Men trots allt kan vi konstatera att de var helt utanför det andliga skeendet. De var blinda och ändå var de folkets ledare. De hade heliga skrifter och urkunder som de föreläste ur. Dessutom hade de stadgar som också betraktades som kanoniska eller heliga böcker i nationens liv. Men de kände inte sin tid.

Då de helt plötsligt ställdes inför det faktum att Jesus Kristus var född i Betlehem, väcktes de över detta av den ogudaktige konungen Herodes. Han var orolig för en konkurrent till tronen. Han hörde budet från *hedningarna* — de som hade kommit från främmande land, vägledda av en stjärna som plötsligt hade tänts, och gav dem besked att något utomordentligt höll på att ske. Den stjärnan blev orsaken till att de sökte sig till Israel. När de kom in på israelitiskt territorium så inträdde förvirringen. De drog upp till Jerusalem, och där började de ställa frågor till människorna som blev alldeles uppskakade då de fick höra vad de ogudaktiga hedningarna från ett annat land vittnade om. De berättade att de sett en stjärna som klart hade gett dem besked om att en konung var född, men det var ingen i Jerusalem som kände till det.

Endast konungen reagerade

Budskapet kom till Herodes. Då satte han fart på teologerna, de skriftlärde. Han sammankallade dem till ett seminarium i sitt palats, och bad dem ta med bokrullen. Han frågade dem var Messias skulle födas. Han fick också deras svar, men för dem var det bara en teori och dogmatik: "De svarade honom: I Betlehem, i Judeen. Ty så är skrivet genom profeten: Och du Betlehem, du judiska bygd, ingalunda är du minst bland Juda furstar, ty av dig skall utgå en furste som skall vara en herde för mitt folk Israel."

När Herodes fick höra detta blev han totalt omskakad. Översteprästerna och de skriftlärde var inte omskakade. De var trygga och säkra. De hittade ingen koppling till Betlehem i det som alldeles nyss hade skett. Ingenting kunde rubba dem ur deras fördomar och föreställningar. De var programmerade, färdiga. De menade sig veta hur Messias skulle framträda, ändock så visste de ingenting.

Vad gjorde Herodes? Han började sin agentverksamhet, driven av en oerhörd oro för det som höll på att ske i Betlehem. "Då kallade Herodes hemligen till sig de vise männen och utfrågade dem noga om tiden, då stjärnan hade visat sig." Det är märkligt att studera Herodes reaktioner, fariseernas och översteprästernas reaktioner.

Vi skall gå till Betlehem och se vad som skedde där. Där fanns ingen mottagningskommitte. Ingen av samhällets framstående representanter var där och välkomnade gudasonen. Ingen tog emot honom eller beredde plats för honom. Det fanns inget rum för honom i härbärget. Den legala orsaken till att familjen över huvudtaget kom till Betlehem var skatteskrivningen. Och det ser ut som om kejsar Augustus hade arrangerat det. Men han var bara ett medel. Det är Gud som leder. Han använder kejsare och präster, kungar och herdar. Han använder hög och låg, fattig och rik för att föra fram sina planer. Alla får vi tjäna honom, både hans vänner och fiender. Här fick teologerna, religionens officiella representanter, bli pekfingret i en bestämd riktning, fastän de själva levde utanför. Fastän man visste, mötte man aldrig Jesus för att välkomna honom.

Vid korset var allesammans väl representerade. Där fanns de, prästerna, politikerna, generalerna. Där fanns intelligentian.

"Gud använder vem han vill. Alla får vi tjäna honom, både vänner och fiender."

Men i Betlehem fanns de inte. Vad skedde där? Gud måste informera människorna om att något höll på att ske. Något storslaget och utomordentligt. Men det fanns inte rum i något sinne för detta budskap. Han fick söka budbärarna långt utanför israelitiskt territorium. Några astrologer som inte hade så djup religiös kunskap, men förmodligen en djup längtan och väntade på ljuset ovanifrån.

Guds strålkastarljus hade gått rakt igenom hela nationen ifrån alla, från hög till låg, för att ta ut ett redskap som kunde bli en härold. Han fick en enda, det var Johannes. Han var rösten av en som ropade i öknen. Det fanns inte en nyckelperson som förstod, såg, kände. De var stockkonservativa, blinda och andligen döda. De skötte ceremonierna och utförde sina religiösa renhållningsuppgifter i nationens liv. Men himlen var sluten över dem, och de ledde hela nationen in i förbannelse. Inte ett sinne var öppet för uppenbarelse. Teoretisk kunskapsmeddelelse kunde man ägna sig åt, och ta emot, men man var sluten för uppenbarelsen.

Men jorden måste ju få veta att en konungason är född. Vilka kunde tänkas stå färdiga att ta emot budskapet? I det bildade skiktet fanns inga, i det rika skiktet fanns inga. I det produktiva skiktet fanns inga. Men ute på fälten fanns några herdar som inte ens hade rösträtt. De hade en herdes rätt och lott, det sämsta som över huvud taget kan nämnas. Ingen status, ingen fromhet att meritera sig med. Men skriften konstaterar att ute i nejden var det några herdar. De var inte på bönemöte eller förlossningsmöte. De var inte på vallfärdsresa till Jerusalem. De hade inte heller kommit till Betlehem för att tillbedja. Men de var tillräckligt nollställda för att ta emot ett budskap ovanifrån. Deras sinnen var inte tillslutna eller blockerade och förstörda av religiositet, formalism och traditionalism. De hade varken religiös träning eller kultur, men förmodligen hade de det gemensamt med hedningarna ifrån Österns länder att de längtade efter befrielse. Inte från herdeuppgiften, men de längtade efter förlåtelse och försoning, efter frid och sann glädje. De behövde himlen, och himlen behövde dem.

"I samma nejd voro då några herdar ute på marken och höllo vakt om natten över sin hjord. Då stod en Herrens ängel framför dem, och Herrens härlighet kringstrålade dem, och de blevo mycket förskräckta. Men ängeln sade till dem: "Varen icke förskräckta. Se, jag bådar eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren. Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba". I detsamma sågs där jämte ängeln en stor hop av den himmelska härskaran, och de lovade Gud och sade: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland människor, till vilka han har behag!"

När så änglarna hade farit upp från herdarna upp i himmelen, sade dessa till varandra: "Låt oss nu gå till Betlehem och se det som där var skett och som Herren har kungjort för oss." Och de skyndade åstad dit och funno Maria och Josef och barnet, som låg i krubban."

De fann Maria, Josef och barnet. Men det fanns inga fler. Ingen mottagning, ingen representation. Men de fann vad de behövde finna. De fann Jesus.

Var fanns representanterna?

Vilka var det som blev informerade om det som hände? Det var ett litet försvinnande fåtal. Varför var dessa så priviligierade? Frälsningens universalism säger oss att Frälsarens ankomst var ett löfte till hela mänskligheten, och hela mänskligheten borde ju ha varit representerad där. Kejsare och konungar ifrån jordens alla hörn borde ha varit samlade när han kom.

Som mänsklighetens representanter i detta möte mellan himmel och jord, mellan Gud och människa stod emellertid inte de som inhämtat den teologiska bildningen, utan de som levde i själva *uppfyllelsen*. Inte såg i historiskt eller profetiskt perspektiv, pekade bakåt eller sköt framför sig, utan de som *just då hade det levande.*

De vise männen ifrån hedniska områden fick budskapet om att Messias kommit. Och så var det herdarna ute i nejden och några gamlingar. Det var några av de äldsta. Den gamla kvinnan Hanna, Fanuels dotter, som tjänade Gud natt och dag i templet med böner och fastor. Det var bara ett tunt skal som skilde henne från det hem som var hennes. Men här var hon som en transformator, en kanal, ett medium. Från bibeltexten känner vi utstrålningen av den gamla kvinnan som levde närmre himlen än jorden, fastän hon var i tiden. Hon fick beskedet. Och så en gammal man, Simeon.

"När Gud själv trädde in i släktet, kom han inte med en miljonarme. Han kom genom en kvinna."

Vem hade räknat med att herdarna skulle få änglarnas förtroende att bära fram det här budskapet? Och vem hade kunnat förvänta sig att de gamla pensionärerna: Hanna och Simeon skulle få förtroendet att möta honom och tillsammans med föräldrarna lovsjunga Gud för förlossning?

Det var ingen ungdomlig fägring som skapade intresse för budskapets skönhet. Ingen fysisk styrka, intelligens, intellektuell spänst eller elegans. Det som gav styrkan åt budskapet var änglarna och anden. Änglarna som meddelade och fyllde deras hjärtan med glädje och frimodighet så att de vågade handla, trots sitt, mänskligt sett, totala bottenläge. De drog åstad, och så fann de Jesus.

Det gick något över tre decennier. Man stred och resonerade och försökte övertyga varandra om vem denne Jesus egentligen var och vad han gjort. Jesus kastades hit och dit. En av hans egna lärjungar hade inlett förhandlingar med hans fiender för att få honom undanröjd. Än var Jesus hos Herodes. Än var han hos Pilatus, än utlämnades han till översteprästerna och de skriftlärde.

En hel nation ropade i dödsmörkret: Giv oss Barabbas lös!" Så överlämnade de den oskyldige åt korset. Men där var inte herdarna med. De hade behövts nu. Där var inte Simeon med, och inte Hanna. De hade behövts nu. Det hördes ingen änglamusik. Ingenting. Det var mörkt, luften och tiden stod stilla. Det var ingen som bad, som fastade, som kunde ge hjälp och vägledning. Himlen

Forts. på sid. 7

Som lugnet själv går han omkring på församlingens evangelisationscenter Gamla Bro i Stockholm. Talar med människor, bryr sig om människor och finns alltid till hands för den som behöver hjälp. Gunnar Karlsson känner varmt för själavård och evangelisering. Han vet betydelsen av att vi tar hand om människor på ett kärleksfullt och riktigt sätt. Själv har han en dramatisk och brokig bakgrund. Men blev för ett tiotal år sedan radikalt frälst och förvandlad. "Kärråkra-Karlsson" kallades han, den avancerade brottslingen från Kärråkra som valsade omkring i landets press åtskilliga gånger. Alltid i samband med kassaskåpskupper, bilstölder, rymningar, dynamitkupper eller något liknande. Men den gamla Gunnar Karlsson är faktiskt död. Och inte bara död utan också begraven. Genom dopet till Kristus begravde han sitt gamla liv.

Numera är Gunnar evangelist på Gamla Bro i Stockholm. Hans vittnesbörd är fascinerande. Jag som intervjuade Gunnar har känt honom en längre tid, men förvåningen blev stor när jag fick höra om hans bakgrund. Jesus kan verkligen förvandla. Det är ingen klyscha som kastas ut. Nej, gång på gång ställs man inför konkreta bevis — Gunnar Karlsson är ett av dem.

— Egentligen vill jag helst inte prata så mycket om mitt s.k. gamla liv, säger Gunnar när vi sitter nere i församlingens affär Klara Toner och samtalar. För det liv jag lever idag är så väsensskilt från det gamla. Men för att människor ska fatta att Jesu verkligen kan förvandla så berättar jag det. Och mitt vittnesbörd hoppas jag ska ge hopp om en underbar befrielse för människor som sitter i samma förtvivlade situation som jag satt i. Nattsvart mörker omslöt mej många gånger.

— Titta här ska du få se!

Han visar fram en liten skrift. Framsidans rubrik lyder: "Tonårsdynamitarden som blev evangelist." Och nog innehåller den sprängstoff alltid. Men för mej, som bara har träffat den "nya" Gunnar låter detta som en saga. Hur allvarlig hans ställning var framgår av ett yttrande i åklagarens slutplädering. Åtalspunkterna i målet var 49. Yttrandet löd: "Gunnar Karlsson har stora förutsättningar att bli en av Sveriges yngsta förvaringsfångar."

Nödställda människor

Gunnar Karlsson har stor erfarenhet av en cellfånges liv. Han har suttit månader i rannsakningshäkten, avtjänat årslånga straff i olika fängelser och vårdats på öppna anstalter. Han berättar att det finns fångar av många olika slag:

— Det finns förhärdade förbrytare som använder fängelsetiden till att planera nya brott och till att vila upp sig för nya eskapader. Men det största antalet är inte sådana, utan förtvivlade, nödställda människor som är mycket mottagliga för andliga intryck.

— Om vi som Guds folk riktigt förstod detta skulle alla göra mycket mera för att få komma in i fängelserna med det kraftens evangelium vi har. De flesta fångars situation är hopplös — både i egna och i andra människors ögon. Många har hela sitt liv vandrat ut och in på fängelse och anstalter, och ingenting kan bryta denna dödens cirkel och deras hopplösa kretsgång. Plågsamma anklagelser och förmaningar kan inte hjälpa dem inte heller kan pinande tillrättavisningar göra det lättare för dem.

Levande bevis på Jesu makt

— De behöver möta Honom som har all makt i himmel och på jord och kan rena den nedsmutsade, resa upp den fallne och återge människovärde till den som samhället har utstött. Själv är jag ett levande bevis för vad Jesus kan göra — utan Honom skulle jag tvingasts fortsätta på brottets bana. Men många är trötta på tomma ord. Vi måste visa att det är konkreta verkligheter vi talar om. Inte fromt prat bara. Det hjälper ingen.

När så Gunnar berättar om hur det gick till när han blev frälst tycker man

Gunnar vandrade ut och in på fängelser och anstalter

Jesus gav mig människovärde

Med en brokig och dramatisk bakgrund som brottsling och fängelsekund i flera omgångar fick Gunnar Carlsson möta Jesus till frälsning i ett andemättat maranatamöte i Falköping på 60-talet. Han blev ett levande bevis på att Jesus kan resa upp den fallne och återge människovärdet till den som samhället stött ut.

Nu vill Gunnar genom sitt vittnesbörd bli andra till frälsning. Han är aktiv i själavinnande och själavårdande uppgifter på Gamla Bro i Stockholms city.

Text: Maj-Christine Ögren

Foto: Reino Jillker

nästan det låter löjligt enkelt. Men tänk vilken effekt! Det ingen människa kunde åstadkomma det bara skedde i ett nu! Så här berättar Gunnar själv om vad som hände:

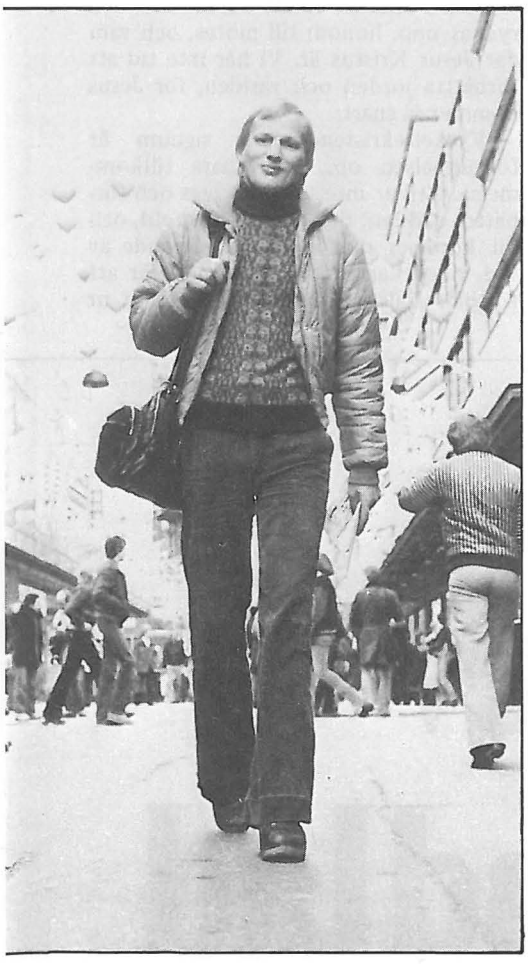
"Strax efter det jag kommit ut från mitt sista fängelsestraff, kom jag in på ett Maranatamöte i Falköping. Där greps mitt hjärta genast av den ande och kärlek som var rådande. Trots att jag ibland var onykter och kanske inte så trevlig kommer jag ihåg hur vaktmästaren kärleksfullt kramade om mej och jag förstod att dessa människor även hade kärlek till den djupt sjunkne.

Jag gick på möte efter möte. För varje gång kände jag hur syndabördan blev allt tyngre. Han hade dock inte mod att bryta med synden och böja mej vid korset.

Fick jubla och sjunga

En kväll när jag varit på möte, fortsätter Gunnar, bad jag till Gud "Nu får du ta hand om mej och leda mej! Är det Din mening att jag ska bli frälst så får du leda mej fram."

En vecka senare åkte en kamrat och jag in till Falköping. Vi var på systembolaget och köpte några flaskor sprit för att ordna en fest. Det blev dock inte en fest som jag räknat med. Gud hade en annan plan. När vi skulle gå förbi Sionlokalen där Maranatavännerna hade sina möten var det som om någon tog tag i min hand och drog mej med. Rätt som det var stod jag inne i lokalen där mötet strax skulle börja. Jag var något spritpåverkad, men det hade jag varit många gånger förr på mötena. Denna gången verkade det som om jag inte hade något att säga till om. Gud hade hört min bön och tagit mina ord på allvar. När jag böjde mej vid korset skedde ett under i mitt liv. Jesus flyttade in i mitt liv och jag blev både nykter och löst från satans band och bojor. Redan samma kväll stod jag och sjöng bland den jublande sångarskaran. I samma möte fick jag också vittna för mina kamrater om en härlig frälsning."

Budskapet måste vidare

Man blir riktigt välsignad när man hör Gunnar berätta om en härlig gammeldags, evangelisk frälsning i detta modernismens tidevarv när allt ska krånglas till så fruktansvärt. Och Gunnar själv har en enda önskan med sitt vittnesbörd: att det ska bli människor till frälsning. Alla som blivit frälsta borde förstås brinna av längtan att få föra budskapet vidare till andra människor. Men nu förhåller det sig som vi alla vet inte så. För Gunnar har detta blivit verkligt angeläget. Man ser honom ofta ute på stan där han samtalar med människor. På T-centralen i Stockholm har han givit ett tröstens ord till många som andra kristna bara går förbi med ett ryck på axlarna. Efter väckelsemötena i församlingen går han och samtalar med människor som kanske kommer till församlingen första gången. Vore inte det något att ta efter för oss andra istället för att sitta och "gotta oss" tio personer runt samma bord, när det kanske sitter flera helt ensamma människor vid borden intill. Jesus vill att vi ska se dem och ta hand om dem.

Ljus eller mörker

— Vi måste ut ännu mer, säger Gunnar gång på gång under vårt samtal. Och inte bara gå ut för att dela ut några hundra traktater. Nej, vi måste också vara beredda att ge oss själva till de människor vi får kontakt med. De måste få känna kärlek, värma och omtänksamhet när de kommer till oss. Människan idag är så fruktansvärt söndersargad och behöver läkedom. Och Jesus är den ende som förmår läka en sargad och blödande människosjäl — och Han vill göra det genom oss, avslutar Gunnar.

Två rop ljuder denna sena midnattstimma. Världens och gudlöshetens rop: Släpp Barrabas lös! och brudens rop: Du vår Herre kom. Här finns ingen plats för partimurar. Här är fråga om ljus eller mörker!

Forts. från sid. 5

INTET RUM . . .

var stängd och inga böner kunde öppna den, annat än Människosonens egna böner.

Jesus var utlämnad åt ledarna. Folket var utlämnat åt ledarna. Inspirerade av deras paroller och appeller överlämnades Jesus åt döden.

Uppståndelsens morgon bröt in. Kvinnorna — åter igen anonyma människor ute i periferin, utan mandat, statussymboler eller befogenheter, smög sig i dagbräckningen för att smörja Jesu döda kropp. De samtalade på vägen. Två människor som varit med Jesus, sett honom upplevt honom och som följt dramat ända till slutet vid korset. Nu resonerade de om vem som skulle vältra bort stenen. De hade ingen fysisk kraft. De hade heller inget att appellera till. Det fanns ingen grupp som ville ställa upp och hjälpa dem. Vem skulle lyfta bort stenen? Den var beseglad med makthavarnas sigill. Vem ville utsätta sig för den risken att lyfta bort stenen? Där stod dessutom en vakt.

När de kom i närheten av graven var stenen borta. De hörde:

— Varför söker ni den levande bland de döda? Han är icke här, han är uppstånden!

Han är uppstånden

Där var änglar igen! Himlens sändebud. Men där fanns ingen representant från samhällets religiösa elit, inga teologer hade smugit sig dit för att skaffa sig information eller analysera läget. Två kvinnor smög sig till graven och fick kontakt med änglarna. De fick beskedet: "Han är uppstånden!

Hur vet vi att Jesus gått in i mänskligheten? Hur vet vi att han är uppstånden? Vi har inte skaffat oss kunskap genom vetenskapliga bevis. Vi har inte läst domstolshandlingar ur judiska arkiv och heller inte skaffat några medicinska bevis att sannolikheten talar för det ena eller det andra. Vi vet att han är uppstånden och han lever, därför att vi har mött honom. De informationer vi har kommer från högsta nivå. Vi har mottagit dem av universums förnämste pedagog, den helige Ande har undervisat oss om att han lever.

Nu säger Skriften att denne Jesus som en gång kom för att bära synd, han skall komma igen. Det heter i Hebreerbrevet:

— Han skall för andra gången utan synd låta sig ses av dem som bida efter honom till frälsning.

Vi bidar som Hanna, vi bidar som Simeon, vi bidar som hedningarna. Vi bidar på förlossningens dag. Vi vet att han skall komma igen. Det är inte ett populärt eller allmänt accepterat bud-

Forts. på sid. 24

När brinnande väckelse blir en stelnad kyrka

Predikan av Arne Imsen, del I

Jag har upprepade gånger tidigare sagt att väckelsekristendomen är på väg ut ur svensk kristenhet, och tyvärr är det nog så. Det som traditionellt kallas för kristendom har stelnat i former. Vi kan peka på organisationer som ett resultat av utvecklingen från det vi kallar sekt till kyrka. Parallellt kan vi säga att det pågår dels ett förkyrkligande — tendensen mot att bli kyrka, dels en sekulariseringsprocess — förvärdsligande. På samma gång som det inneboende gudslivet går förlorat och ersättes av symboler och riter, en fast och bestämd liturgi eller ett visst mötesmönster, så urholkas successivt innehållet. Det fylls gradvis med ett helt nytt innehåll av det som världen har att bjuda på. Nya element kommer också med så att det som fungerat som ersättning för det som gått förlorat blir erkänt och börjar tillskrivas det äktas kvaliteter och egenskaper.

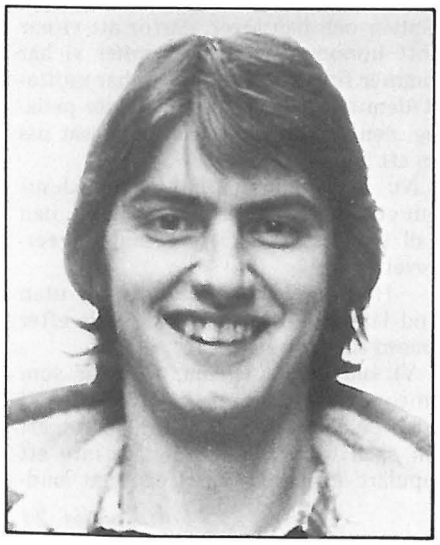
Att väckelsekristendomen har gått förlorad eller är på väg ut ur svensk kristenhet ser vi i det religiösa utbudet, t.ex. i massmedia. Ett typiskt bevis på det är programmet "Hela kyrkan sjunger". Där har vi det näraliggande igen, försmäktande och vackert. Det innehåller texter om Jesus och gör också anspråk på att föra fram väckelsekristendomens sånger. Men de är överdramatiserade, omgjorda, och själva anstöten i sången har dränkts i en lyxförpackning. Det har blivit sammetsmjukt och oförargligt. Den som är andligt vaken märker ju att detta inte har ett dugg med väckelse att göra, utan det är helt andra stämningar som programmet framkallar. Man skulle kunna säga att också det programmet hör hemma i underhållningsbranschen, och kanske ännu bättre kunde skötas av underhållningsavdelningen.

Kyrkokristendomens avancemang

Å andra sidan har vi överbetoningen av det socialetiska engagemanget. Man har en känsla av att varje andakt tenderar bli ett samhällsprogram. Det handlar om miljöfrågor, arbetarskyddsfrågor och u-landsproblematik, m.m. Det är alltså en bit av det profana samhället överförd på den religiösa avdelningen. Man ger det ett religiöst förtecken och blandar in Jesus i sina strävanden. Men det har ju ingenting med *förkunnelse* att göra.

På det här sättet flyttar kyrkokristendomen hela tiden fram sina positioner och gör nya inbrytningar i ständigt nya skikt av människor. Det nya samhällsengagemanget, den socialetiska förkunnelsen väcker kanske uppmärksamhet hos politiskt eller socialt medvetna människor. Förkunnelsen tenderar att bli allt mera urvattnad. Fastän man sjunger psalmer och sånger så är sångvalet oerhört tendentiöst. Idag är stämningsläget sådant att man sällan sjunger hemlandssånger. Det räknas nästan svärmiskt att sjunga om himlen, och ändå är detta mest typiskt för väckelsekristendomen. Väckelsekristendomens signum är att vi är på genomresa och snart bryter upp härifrån. Det kommer att ske snabbt. I ett nu kommer vi att förvandlas och ryckas upp, honom till mötes, och vara där Jesus Kristus är. Vi har inte tid att förbättra jorden och världen, för Jesus kommer så snart.

Väckelsekristendomens signum är förkunnelsen om Jesu snara tillkommelse. Vi har inte tid att bygga och förbättra världen, den är sparad åt eld, och dit kommer den att gå, oberoende av vad vi sysslar med. Vår uppgift är att försöka frälsa individer med oss ut ur

Peder Blom, Stockholm:

Jag blev förvandlad

"Väckelsekristendomen är på väg ut ur svensk kristenhet. Riter och symboler, stelnade former, liturgi och mötesmönster har blivit ersättning för det inneboende gudslivet.

Samtidigt urholkas innehållet. Budskapet har blivit en form av psykoterapi och psykoanalys. Man försöker lära människorna att leva med sina bekymmer."

det inferno som stundar för hela mänskligheten.

Kyrkan däremot har gott om tid och arbetar i en helt annan riktning för att göra tillvaron dräglig. Då det inte finns tillräckligt med andra resurser, försöker hon lugna sinnena och göra tillvaron något så när uthärdlig. Tendensen finns att budskapet blir ett slags psykoterapi eller psykoanalys. Man rotar i människornas själsliv för att hitta orsakerna till deras oro och ångest, och så erbjuder man då vad man skulle kunna kalla psykoterapeutisk tröst. Man tröstar varandra med att nog kommer det bättre tider. Man försöker lära människorna att leva med sina bekymmer och sorger, att också övervinna sina skuldkomplex och ge dem modifierade, moderna namn. I stället för *syndanöd* talar man om komplex eller något liknande, och alla har ju mindervärdeskomplex. Det som är gemensamt för hela släktet får man finna sig i och försöka hitta en så hygglig lösning som möjligt på.

Synden blir alltså något helt annat, och man hittar på en mängd nya namn. Inte löser man problemen genom att ta bort syndabegreppet och kalla det komplex. Orsaken finns ju kvar. Det blir en slags avledningsmanöver. Man får bort belastningen och laddningarna. Vi vågar knappast använda uttrycket hedning. Det finns hedningar överallt, och det finns dessutom en nyhedendom, men vi kallar det för något annat som passar bättre in i vår kulturmiljö, och det ska vara uttryck som samtidigt uttalar respekt för människan och för individen som vi inte får förödmjuka.

Språket förleder

När vi tänker oss in i bibelns värld, upptäcker vi att de gamla uttrycken står kvar. Det är ju klart att detta mustiga språk inte passar in i vår kulturmiljö. Det måste förfinas och ändras för att passa i den kyrkliga världen. Det är den processen som gör att orden förlorar sitt ursprungliga värde. De moderniseras, och så kommer en hel mängd modeord, som förtar udden i budskapet och åstadkommer ett helt annat resultat.

Man behöver inte vara speciellt religiös för att trivas i en sådan gudstjänst. En söndagsförmiddags stämningsmättad mässa är lisa för en stressad människa. Att sitta under valven och musiken och kören är ju underbart. Och dessutom får man litet psykoterapi för själen i en ganska tom och intetsägande predikan. Bara det att höra rösten av en som mässar stillsamt är tillräckligt. Det har ju nästan hypnotiska verkningar.

Därför är det så fruktansvärt med den här sammanblandningen av kyrkokristendom och väckelsekristendom, den moderna ekumeniken och alla kristna som inte begriper vad det handlar om, utan engagerar sig i det.

Men nu är det en gång så att bibeln ändrar sig inte, utan dess mustiga språk finns kvar. Kärnuttrycken finns kvar. För predikanterna blir det ju lätt på det sättet att man lämnar bibeltexterna därhän. I den mån man läser dem, predikar man inte över dem. Man läser texten, och sysslar med något helt annat, med nya ord och nya uttryck ältar man problem som människorna brottas med.

Sångvalet säger oss att något fundamentalt har förändrats. Texternas behandling och själva intresseriktningen ger besked om stora, fundamentala förändringar. Människor faller till föga för exempelvis ett positivt uttalande om den kristna saken av en regeringsledamot. Om någon i regeringen säger något positivt om kristendomen, så tycks detta vara något fantastiskt betydelsefullt. Detta gör han troligen bara av rent taktiska skäl. Han har inte så stort intresse för kristendomen. Vad han vill är helt enkelt bara valfiske. Han kan gå till en kyrka och säga något positivt — säga att han ska se till att de kristna får mycket medel. Då kommer de kristna nästan i extas inför sådana utfästelser. Det är ju inget annat än kvalificerad dårskap. Om de vore verkligen intresserade av den kristna saken, skulle de först söka Kristus. Vad de säger på predikstolen skall vi inte bry oss så mycket om. Vi vill först se dem vid botbänken, sedan skall vi lyssna på dem. Inte förr. De bör först komma i syndanöd över sin egen synd, och inte tro att den kristna saken är beroende av deras välvilja.

Taktik och psykologi

Om en ärkebiskop kommer och uttalar något positivt om andedopet kommer genast de andedöpta nästan i extas och tror att nu är det öppet för andedopet i statskyrkan. Det jag först väntar mig är att ärkebiskopen överger sitt ämbete som han inte har fått av Gud, upphör agera Guds ställföreträdare och klär av sig ämbetsskruden som samhället har utrustat honom med. Men det är ingen risk. Statsråden kommer inte att ändra på sig, och inte biskopen heller. De kommer att fortsätta strö ut ord och

Vänd!

Peder Blom kom till Stockholm från Ludvika som 17-åring med många förhoppningar på framtiden. Han hamnade dock ganska snart i en ond cirkel. Och den cirkeln kom han inte ur förrän den dag han mötte Jesus till frälsning.

Idag finns Peder på Maranatas evangelisationscenter Gamla Bro i Stockholm. Där hjälper han till i det dagliga arbetet. Och hela tiden står han beredd att rycka in för att hjälpa någon behövande.

— Jag hade nyss slutat skolan, berättar Peder. Det var ganska ont om arbete men jag fick börja som byggjobbare. Mesta tiden fördrev jag på ungdomsgården. Och efter en tid startade vi en popgrupp som åkte runt på ungdomsgårdarna i Stockholm och spelade.

— Vi började litet smått med brass... Vi hade nog brasset under kontroll. Men det gav en djupare dimension åt musiken. Vi spelade med bättre inlevelse.

— En gång experimenterade vi med LSD — det var inne då. Men efter den trippen bl.a. blev jag fruktansvärt rädd. Jag ropade till Gud eller "något", vem som helst, om hjälp. Den upplevelsen bevisade för mig att det fanns ett helvete.

— Och Gud hörde mitt nödrop. Några dagar efteråt ringde en kompis från Dalarna och undrade om jag ville följa med på möte.

— Vi gick till ett Maranatamöte i Blå Salen. Det räckte. Och det hade räckt att bara se min kompis som var nyfrälst och totalt förvandlad. Vi kom senare ut till Johannelund och några möten efteråt böjde jag mig för Jesus. Jag blev döpt och andedöpt. Det var fantastiskt.

— Men jag kan inte säga att jag upplevde en s.k. jordskredsfrälsning. Allt gick ganska lugnt till. Det var de dagliga bönestunderna med storfamiljen inför Guds Ord som förändrade mig. Vi samlades varje dag. Det blev min räddning. I den gemenskapen förvandlades jag inifrån.

Forts. från föreg. sida

uttryck som de vet är gångbara i de olika sammanhangen för att få människorna vänligt stämda. Det är taktik och psykologi.

Vi möter det här över hela fältet, men jag håller fast vid det att Guds Ord inte har ändrat karaktär.

Det finns uttryck som aldrig används, fastän de behandlar så fundamentala ting som omvändelse och frälsning. Omvändelseteologin har tonats bort. I Apostlagärningarna står på ett ställe: "Det var i Antiokia som lärjungarna först begynte kallas kristna". Det var lärjungarna som började kallas kristna innan det över huvud taget existerade någon kyrklig organisation. Då fanns det inte någonting som kunde kallas katolsk luthersk, presbytariansk eller baptistisk lära. Det fanns bara lärjungarna. De kallades inte kristna därför att de var medlemmar i en kyrka, utan det var för att de var lärjungar. Det var lärjungaskapet som gav dem namnet kristna. Det var inte ett kollektivt begrepp, utan individuellt. Det handlade inte om kyrkomedlemmar, utan om lärjungar. Lärjungaskapet gav dem detta namn därför att de hade gemensamma egenskaper eller kännetecken som gjorde att man allmänt började kalla dem kristna. Varenda en förstod att de hade en koppling till Kristus. Det var alltså kristuslivet, kristustillhörigheten, kristusgemenskapen som gav dem namnet, och av det i sin tur förstår vi att det talades mest om Kristus. Lärjungarna sysslade bara med Kristus när de umgicks. Det handlade alltså inte om en gemensamt antagen bekännelse, en skriven trosbekännelse och associering med en församling eller en förening, utan det utmärkande var att de ständigt talade om Kristus. Det står i Apostlagärningarna att "de som hade blivit kringspridda de gingo omkring och vittnade och talade om Kristus".

"Kristen" var inget ärenamn

Det som var väsentligt för lärjungarna var främst två saker. För det första var det uppståndelsen ifrån de döda som gjorde dem kolossalt frimodiga. Och så var det löftet om Jesu tillkommelse som gjorde dem väldigt ståndaktiga. Frimodighet i kraft av uppståndelsen, ståndaktighet i kraft av tillkommelsen. De talade om hans uppståndelse och om hans tillkommelse, vilket gjorde att lärjungarna kallades kristna. Att de levde kristuslivet innebar att de var ganska isolerade. Man hade kunnat kalla dem för något annat. Det fanns ju gott om grupper man kunde ha placerat in dem i.

Forts. på sid. 24

Skolan är inrymd i ett stort hus med trädgård. Plats för friska takter. Jonas, Fernando, Anna-Lena, Tommy, David och i bakgrunden Ulrika som tittar på.

I Pilgrimssk vill inte bar ha lediga d

— Det är tråkigt på lördagarna, för då är vi lediga från skolan, sade Anna-Lena, 10 år och suckade. Midnattsropets utsände trodde inte sina öron utan frågade lite försiktigt vad hon egentligen sa.

— Jo, det är tråkigt på lördagarna för då är vi lediga från skolan, sa hon igen och den här gången med riktigt eftertryck. Anna-Lena är en av eleverna i Pilgrimsskolan i Stockholm. Hon gillar att gå i skolan. Och det är inte att undra på. Pilgrimsskolan är inrymd hemma hos Quists i Bromma. Ett stort härligt hus med trädgård. Barnen undervisas på nedre botten i det stora huset. På andra våningen finns matsalen. En matsal så långt ifrån dagens jättelika och stereotypa barnbespisningslokaler som man överhuvudtaget kan komma.

Det var med blandade känslor vi åkte till Pilgrimsskolan för att hälsa på. En regnig tisdagsmorgon klev vi in genom grinden.

Man lär sig mera

I fönstret stod Margot Tiitta och vinkade. Det är en av systrarna i församlingen som undervisar i engelska. Vi hälsades välkomna ute i hallen av familjens Quists ungar. Och så visade de stolt sina klassrum. Visst fattas det en del saker, men oj, vad trevligt man har det. Agneta som undervisar de mindre barnen har t.ex. ingen bokhylla. Men till dess Herren ger henne en så har hon ordnat lite provisoriskt med böckerna i kartonger. På väggarna sitter bokstäverna i alfabetet snyggt uppradade. På en bänk har barnen gjort Noas ark av kottar o.dyl. Agneta Orellana undervisar Ulrika, 7, Fernando 8, Anna-Lena 10 och Johannes 9 år. Alla fyra är alldeles övertygade

olan nen agar

Då Pilgrimsskolan startade hösten -77 blev reaktionen våldsam i press, radio, TV och bland politiker. Ofta gavs en medvetet negativ bild av skolan. I det här numret av Midnattsropet berättar vi från ett besök på Pilgrimsskolan i Stockholm.

Barnens åsikter om sin skola var mycket bestämda. Alla gillade den.

— Det är tråkigt på lördagarna, för då är vi lediga, tyckte Anna-Lena, 10 år.

Reportage: Maj-Christine och Peter Ögren
Foto: Reino Jillker

om att de lär sig mer i Pilgrimsskolan än i den vanliga skolan:

— Du förstår att det är ganska så bråkigt i den vanliga skolan, förklarar Johannes. Man lär sig mer här för det är lugnt och tyst.

— Om man är lite annorlunda så retas dom i skolan, säger Anna-Lena för vilken detta är den fjärde skolan hon går i. Och så är vanliga skolor så jättestora, man känner sig som en liten myra. Här känner man lärarna så bra också.

Diskar själva

Är det inget som är dåligt i Pilgrimsskolan då, undrade Midnattsropet?

— Jo, diskningen, ropade man i korus. Mest ropade "Nanno", Fast "Nanno" skulle i alla fall inte vilja byta ut Pilgrimsskolan — trots diskningen. Han är allergisk mot en del mat. I den vanliga skolan glömdes han lätt bort när han inte kunde äta den vanliga maten. Här är det ingen risk att han glöms bort i mängden.

Ulrika är sju år. För henne är det den första skolan hon går i. Hon tycker det är jättekul.

— Jag har förstås aldrig gått i skolan förut, säger hon. Men det är så roligt att lära sig saker så jag vill inte heller ha några lov.

Behöver inte vara tuffa

De "stora" barnen har mycket bestämda åsikter om Pilgrimsskolan. David och Jonas Quist, 12 respektive 14 år vill absolut inte börja i den vanliga skolan. Och inte Tommy Andersson 12 år heller.

— Skolorna är så stora. Man lär aldrig känna lärarna och så måste man vara ganska tuff för att hänga med kompisarna. Ibland kan man känna sig ganska osäker, berättar de. Jonas har gått i tre olika skolor. Han berättar att han inte lärt sig så mycket under sina skolår:

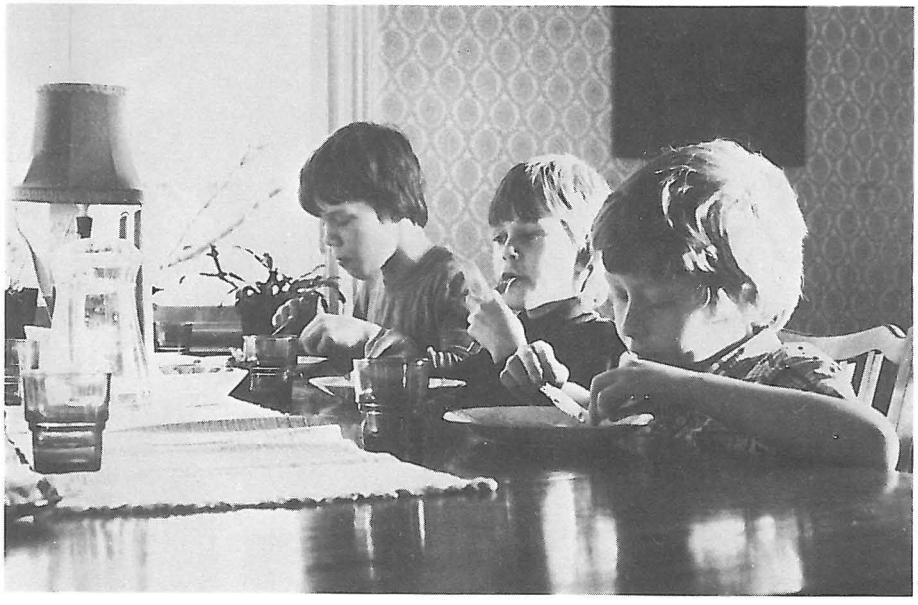
— Man bryr sig helt enkelt inte om att lära sig något. Det är oftast så bråkigt på lektionerna. Det går bara inte att koncentrera sig och så bråkar man ju själv också när alla andra gör det.

Jonas läser på Hermods. Han får ofta sitta i ett rum för sig själv. Med jämna mellanrum kommer Fred och tittar till honom. Jonas har redan märkt en förbättring av sin kunskap.

Fin atmosfär

Barnen var mycket noga med att vi skulle skriva om maten. För maten i Pilgrimsskolan är den bästa tänkbara. Ing-Britt lagar väldigt god mat, förklarar dom. Och miljön är den allra bästa. Efter gemensam bordsbön sätter man sig i vad man skulle kunna kalla familjens vardagsrum. Där är en fin atmosfär och alla känner sig hemmastadda. På rasterna leker barnen i trädgården. När Midnattsropet åker därifrån hör vi flickorna ropa: —Agneta, ska vi inte börja lektionen snart?

Tacksamheten till Gud känner inga gränser efter ett besök i Pilgrimsskolan. Lyckliga barn och lyckliga föräldrar. Det ligger något stort och fantastiskt i detta. Föräldrarna är på god väg att få tillbaka sina barn. Och barnen formas till hela och harmoniska människor väl förberedda att möta samhällets hårda krav.

Samling kring matbordet. Maten är toppen tycker David, Johannes och Fernando.

Sprid MIDNATTS-ROPET!

Midnattropet har besökt Pilgrimsskolan i Stockholm och talat med föräldrar och lärare:

Föräldrarna bör fostra barnen – inte samhället

— Skolan och kamraterna fostrade mina äldsta döttrar, säger Bertil Qvist, en av de föräldrar som tagit initiativet till hemundervisningen i Stockholm.

— Men det är inte skolan eller samhället som ska fostra barnen, utan föräldrarna. Det är en förberedelse även på det andliga planet, för framtiden.

Det är inte bittra eller uppskärrade, utan lugna och sansade föräldrar vi möter i denna intervju, med en väl genomtänkt ideologi, som grund för sitt beslut att ta barnen ur den allmänna skolan och undervisa dem själva.

"Vi måste följa vår övertygelse," säger Ing-Britt och Bertil Qvist då vi får en stund tillsammans med föräldrar och lärare i Pilgrimsskolan. Det är rast och vi har bara 20 minuter på oss. Bertil och Ing-Britt är husfar och husmor i Pilgrimsskolan. Lärarrummet där vi sitter är deras eget vardagsrum. Just nu har de lite bråttom, på väg till arbetet. Ing-Britt beskriver hur de fått arbeta hårt för att få ekonomin att gå ihop. "Aldrig har vi fått så mycket räkningar som just nu då vi började med skolan. Men det har gått bra så vi får verkligen tacka Gud."

Bertil: "Allting hände så väldigt fort. Efter sommarskolan i Malmköping blev vi uppmanade att själva ta initiativ. Över ett veckoslut hade vi kontakt med föräldrar och syskon i församlingen." Detta utlöste en febril aktivitet och snart kunde man börja första lektionen.

Bertil trivs bra som husfar i Pilgrimsskolan. Han berättar om vad det var som fick honom att slå in på den här vägen.

"Sommaren i Malmköping med skola för barnen och konferensen blev det definitiva avgörandet. Innan dess hade vi haft problem i skolan med den äldsta grabben. När han blev flyttad till en ny skola blev han mobbad. Jag tog honom ur skolan med då hotade man med polis. Nu ordnade myndigheterna så att han fick komma tillbaka till den gamla skolan. Det var sent på terminen så han kunde inte hänga med utan fick sitta som åskådare på lektionerna. De händelserna öppnade mina ögon. Endast en i klassen var intresserad av undervisningen. Det var en larmsignal som fick mig att vakna."

Bertil och Ing-Britt tycker att dom haft för lite kontakt med skolan. Huvudsakligen har det varit tråkiga erfarenheter. Två av mellanbarnen gick på Ulvsundaskolan. "Vi besökte en vanlig lektion. Ungarna fick bära sig åt som dom ville. Det har tagit oss fyra år att komma fram till den här punkten och vi rekommenderar föräldrar att verkligen besöka skolan."

Ingen institution

Vi sitter och samtalar medan vi dricker en kopp te. Man kan inte komma ifrån den fantastiska känslan av ombonad hemmiljö. Så fjärran från institutions- och ämbetsmannamiljö. Så naturligt.

Tiden går fort medan vi sitter och pratar, men det är en lång och tråkig bakgrund som målas upp. Bertil: "Skolan och kamraterna fostrade mina äldsta döttrar. Men det är inte skolan utan föräldrarna som skall fostra barnen. Det är en förberedelse för framtiden, också på det andliga planet. Därför måste allt komma in under församlingens hägn. Vi går mot en tid så vi sluts samman i församlingen."

Agneta Orellana undervisar de allra yngsta. Hon syns här tillsammans med Ulrika, Anna-Lena, Johannes och Fernando.

Det är inte två bittra och uppskärrade föräldrar vi möter, trots många tråkiga erfarenheter. Dom är lugna och sansade med en väl genomtänkt ideologi. Ing-Britt: "Det började med Arne Imsens bibelstudium på Johannelund." Bibeln ligger till grund. Allteftersom tiden gått har man förstått att det är nödvändigt att ta konsekvenserna av sin tro. Nu har man handlat och löst det hela på ett fantastiskt sätt.

Har det skett några förändringar under den här korta tiden?

"Ja, David fungerade inte i gamla skolan. Lärarna ringde och talade om att man inte klarade av honom. Nu går det mycket bra.

Äldsta grabben, Jonas, läser en Hermodskurs för högstadiet. De första breven har kommit tillbaka och visar en klar förbättring."

Lärarna och skolsituationen

Fred Örtegren är lärare i Pilgrimsskolan. Han har tidigare arbetat som lärare på högstadiet men upplevt Guds kallelse att gå in i den här tjänsten. "Jag rekommenderar kristna föräldrar att börja med undervisning själva. Pilgrimsskolan är en nödvändighet. Då jag 1974 började undervisa i grundskolan fick jag en chock. Miljön var omänsklig och nedbrytande. Det var problem med lärarna och hela situationen var förljugen. På lärare och elever ställs krav som tvingar dem att ge avkall på sin tro. Man har inga möjligheter att påverka situationen. Nu trivs jag med skolarbetet och barnen. Redan på kort tid har vi fått se resultat. Men vi behöver mycket förbön."

Agneta Orellana är mamma till Fernando, 8 år, och på samma gång lärare i Pilgrimsskolan. Hon har ingen erfarenhet som lärare i gamla skolan. Nu undervisar hon fyra barn på lågstadiet. En av eleverna är hennes egen son. Hur går det?

"Det går bra. Jag försöker att vara så rättvis som möjligt. "Nano" tycker att jag är lite orättvis mot honom ibland. Egentligen har jag alltid velat ta hand om Nano själv. När han var liten löste jag det så att jag tog flera dagbarn i hemmet. Jag tycker det är roligt att det kunnat lösas så att Nano har kamrater."

Du var med om att starta Pilgrimsskolan. Hur gick det till?

"Man kan säga att det kom som ett bönesvar då vi gav upp. Vi föräldrar träffades och gjorde en överenskommelse. Tillsammans tog vi itu med de praktiska problemen. Så löste det sig på en dag."

Varför ville du starta Pilgrimsskolan?

"Mina ögon har öppnats för skolsituationen sådan den är idag. Jag vill inte att barnen skall bli en sådan produkt som skolan frambringar. Min önskan är att barnen skall bevaras från den miljön."

Fred Örtegren hjälper här David.

"Jag rekommenderar kristna föräldrar att börja med undervisning själva."

Kan ni ge barnen en lika hög kunskapsnivå som den vanliga skolan?

"Ja absolut. Vi kan ge dom en högre kunskapsnivå. Det är få i klassen vilket gör att vi kan hålla bättre ordning. Det blir en individuell undervisning som ger bättre resultat. Ofta lär vi oss mer än vad som står i grundplanen. Vi har ett exempel från bibeln som beskriver vår situation. I Daniels bok står det om hur Daniel lät sig angeläget vara att inte orena sig med konungens mat.

Efter tio dagar var han och de andra som inte ätit av den maten fagrare än de övriga. Det ordet har varit ett stöd för mig hela tiden."

Vad är det som är bättre med Pilgrimsskolan?

Pilgrimsskolans grund

"Hela Pilgrimsskolan är grundat på bibeln. Det gör att vi arbetar i en kristen hemmiljö. Varje morgon börjar vi med att läsa bibeln."

Du har inte arbetat i vanlig skola. Hur går det att undervisa?

"Det går väldigt bra. Jag får lära mig i efterhand och så upplever jag Guds ledning i arbetet på ett konkret sätt. Då jag en gång ansökte om att få börja i vanliga skolan som hemspråkslärare så visade det sig att jag hade nödvändiga kvalifikationer. Under 3 år har jag undervisat vuxna. Dessutom har jag haft hand om hobbygrupper för småbarn."

"Britt Wallgren som har flera års erfarenhet från grundskolan är min handledare. Hon hjälpte oss så att vi kom igång och ställer upp så fort det behövs." (Britt är lärare på Pilgrimsskolan i Blommenhof där storfamiljen bedriver hemundervisning).

"Jag upplever det väldigt angeläget att barnen skall få göra personliga upplevelser och bli frälsta. Vi ber om syskonens förböner så att vi får se barnen komma in i ett eget andligt liv."

Just när vi slutar samtalet med Agneta kommer några av barnen och ber om att få mera läxor. "Dom älskar skolan", säger hon.

Jag har alltid funderat på hur jag skulle kunna ordna för att själv få ta hand om Nano. Nu kräver jag min rätt att få vara mor och slippa gå ut i förvärvslivet. Jag kräver min rätt som förälder att själv få ta hand om mitt barns uppfostran."

"Församlingens undervisning gav klarhet"

Gunno och Monica Andersson brottades med skolproblemet i 3 år. Sedan bestämde dom sig för att själva börja undervisa sonen Tommy. Nu får han hemundervisning i Pilgrimsskolan.

Varför har ni börjat med egen skola?

"Undervisningen i församlingen gjorde att vi kom till klarhet om den kristnes förhållande till staten och den moderna statsskolans ideologi. Skolan är ju ett led i samhällets totala utveckling. Man tar hand om barnen för att skapa en ny människotyp. Undervisningen är bästa vapnet för att få fram detta resultat.

Vi ser ju vad som kommer ut i andra änden. Jag har sett skolans påverkan i mitt eget liv. Tyvärr har jag sett den här utvecklingen väldigt sent."

Varför ser inte kristna detta?

"Dom är lojala mot samhället i de här frågorna. Om någon har en annan inställning så blir man fördömd av andra kristna."

Kan ni klara av att skapa en ny situation?

"Ja, det finns förutsättningar för att klara av det. Vi har en medveten ideologi och kan skapa en helt annan skolmiljö."

Hur har kontakten med myndigheterna varit?

"Vi fick ett muntligt "ja" då vi först samtalade med skoldirektionen i Solna. Sedan avslogs vår skriftliga ansökan, så nu har vi överklagat skolstyrelsens beslut hos länskolenämnden. Ännu har vi inte fått något vidare besked. Det här är första fallet med hemundervisning i Solna."

Hur tänker ni er fortsättningen?

"Det är nödvändigt att fortsätta på den här vägen. Redan efter så här kort tid har vi sett positiva förändringar."

Då människan lyssnade till frestarens röst var katastrofen ett faktum. Oskuldens och tillitens tidsålder var slut och människan flydde från Guds närhet och ljus genom beskyllningar, halvsanningar trots och vilsenhet. Det okomplicerade och barnsligt oskuldsfulla var borta och ett nytt element hade gjort sitt intrång i människan – synden.

Varför fly bort ifrån ljuset och sanningen?

Av Mats Jansson
Ill. Ulla Christensen

Från början var människan *oansvarig* som ett barn eller ett djur. Hon visste inte vad gott och ont var, men hon *levde nära* Gud och *älskade* Gud, så det var helt naturligt för henne att göra det goda.

Det var det *paradisiska* tillståndet, en obruten harmoni, en fullständigt tillitsfull öppenhet inför Faderns ansikte, en ständig glädje över allt som tillvaron hade att ge.

I Paradiset fanns Livets träd (1 Mos. 2:9, Upp. 2:7) och alla andra träd, som människorna fritt fick äta av. Där fanns också kunskapens träd på gott och ont. Dess frukt var den enda som var förbjuden, för Gud ville att det paradisiska, oskuldsfulla barnastadiet skulle få fortsätta.

Då kom *frestelsen:* Lita inte på det Gud har sagt! Tro inte på Hans ord! Ni ska inte alls dö, om ni äter av kunskapens träd — men ni ska bli lika Gud! (1 Mos. 3:1-5).

Så låter alltid frestarens röst: Lita inte på Gud! Tro inte på Gud! *Du själv* kan bli någonting *stort!* Otro och högmod — där har du de två järnvägsskenorna som går raka spåret brant ner i helvetet!

Och människan lyssnade på frestarens röst. Katastrofen var ett faktum. *Oskuldens* och *tillitens* tidsålder var slut. Det enkla, barnsliga och okomplicerade trasades sönder i ett kaotiskt virrvarr av undanflykter, beskyllningar och motbeskyllningar, halvsanningar, trots och vilsenhet. *Människan hade gått ut ur Guds kärlek*, ut ur lydnaden och tron. Nu blev hon rädd för ljuset. Hon gömde sig för Gud och sökte sig in i mörkret som ett skyggt vilddjur i skogen. Ett dunkelt töcken sänkte sig över den värld, som nyss hade strålat i skapelsens första rena, klara gryningsljus. Ett främmande element hade kommit in.

Med ständigt smutsiga fötter klampade människan ut i den jungfruligt rena skapelsen. Med ständigt blodbesudlade händer fläckade hon ned allt hon kom i beröring med. Oförståelsen, gapet, främlingskapet och klyftorna vidgade sig mellan människan och naturen, mellan människan och Gud, mellan människa och människa. Kains skugga föll mörk över den framväxande "civilisationen". Giftet SYND spred sig snabbt som en smutsgul kloakström ut över skapelsens rena ocean.

Välkomnad av "den gamle Ormen, som också kallas djävul och Satan", den varelse, som före människan gått samma väg, gick människan längre och längre ut i mörkret, bort från lydnadens och trons territorium, *bort från Guds kärleks strålande ljus, in under Guds vrede och fördömelse.* Där står hon i dag, i en civilisation byggd på grundpelarna Otro och Högmod och med Satan själv som den skickligt dolda gud hon i teorin förnekar och i praktiken lyder.

Lagen

När människan hade vänt Gud ryggen och valt sin egen väg, var ingenting längre *enkelt* och *naturligt*. "Den som vandrar i mörkret vet ju inte vart han går" (Joh. 12:35). Människan hade inte längre Guds ljus. Hon försökte förlita sig på sitt *förstånd*. Och eftersom hon valt förståndets väg, gav Gud henne en *Lag* med paragrafer och stadgar att hålla. Och människan måste erkänna att den var *förnuftig* — och hon gör det i regel än i dag. Men hon *kunde* inte hålla den, och hon *kan* inte hålla den. (Rom. 7:7-25).

"Ty vi vet att Lagen är andlig, men jag är köttslig, såld under synden. Ty jag vet icke vad jag gör, ty vad jag vill, det gör jag icke, utan vad jag hatar, det gör jag. Men om jag gör vad jag icke vill, så medgiver jag, att lagen är god. Men nu är det icke mera jag som gör det, utan synden som bor i mig. . . . Ty det goda,

som jag vill, det gör jag icke, men det onda, som jag icke vill, det gör jag."

Så tack vare Lagen såg människan hur hon *borde* vara och hur långt därifrån hon egentligen *var*. Och desto räddare blev hon för Guds ljus. I stället för att erkänna sitt misslyckande och sitt behov av Guds hjälp, i stället för att bli ett barn igen, så drog hon sig längre ut i mörkret.

Av synden var hon skild från Guds kärlek, nåd och förlåtelse. Guds nådesol flödade lika generöst och klart som alltid, men som ett ogenomträngligt, svart och tjockt molntäcke låg synden mellan människan och den. Där under syndataket fanns bara mörker, dom och helvete. Människan var redan *dömd*. Hon kunde inte bryta sin egen synd. Hon var hjälplös!

DÅ BRÖT GUD SJÄLV IGENOM SYNDATAKET — UPPIFRÅN! Guds enfödde Son, Jesus Kristus, steg ned i detta helvete, besegrade Satan, besegrade synden, besegrade döden och for upp igen i fullkomlig triumf! Halleluja!! "Han har uppfarit i höjden, har har tagit fångar till fånga och givit människorna gåvor. Men detta 'han har uppfarit', vad är det annat än att han ock först har nedfarit till jordens nedre rum? Den som nedfor är ock den som uppfor över alla himlar, på det att han skulle uppfylla allt." (Ef. 4:8-10) Vägen var öppen igen, till ljuset och barnaskapet! Kainsmärket var utplånat och de blodbesudlade händerna rentvättade! "Vad Jesus gjorde på Golgata — det blev för världen ett evigt ja!"

Domen

Men nu kommer DOMEN: Människan älskade *ändå* mörkret mer än ljuset, eftersom hennes gärningar var onda! Hon vågade inte bli avslöjad. Hon vågade inte erkänna sin synd. Hon ville inte ödmjuka sig och bli "liten" igen. Då avstod hon hellre från den förlåtelse som kostat Jesus allt. Hon fortsatte att *gömma sig* för Gud — i mörkret. Och hennes liv fortsatte att vara ett helvete! Så fruktansvärt djupt rotade satt otron och högmodet i människans eget väsen, och hon lät dem som obevekliga bojor gastkrama henne i ett *evigt* järngrepp. "Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hava vi gemenskap inbördes. och Jesu Kristi, hans Sons, blod renar oss från all synd." (1 Joh. 1:7).

Så människorna lever redan i helvetet — och har redan själva valt det. Människona *är* redan dömda — och har själva bekräftat det. Och helvetet *slutar* inte i och med döden — det *renodlas!* Illusionerna spricker, bedrägerierna avslöjas, och Satans löften visar sin rätta halt. Då finns inte längre något hopp, och inga kroppsliga bekvämligheter döljer själens helveteseld och plåga. Den slutgiltiga uppdelningen sker: ljus skiljs definitivt från mörker. Den blir antingen *bara ljus* — eller *bara mörker.* För det nuvarande mörkret är trots allt inte alldeles svart. Det finns människor som har tagit emot förlåtelsen, som har vänt om till Gud och lever för Gud. Varje bön som sänds upp från ett ärligt hjärta tränger igenom syndataket och släpper in litet ljus i världen. Guds Ande verkar fortfarande! Men efter den slutliga domen väntar antingen ljus *eller* mörker — beroende på *om* vi har vågat oss ut i ljuset *före* döden, bekänt vår synd, tagit emot förlåtelsen och blivit *barn igen*! Varför står ni kvar där ute i mörkret, när Fadern väntar därhemma i ljuset och redan har slaktat den gödda kalven? Kom till besinning, stå upp och *gå hem!*

"Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom icke må förgås, utan hava evigt liv. Ty icke sände Gud sin Son i världen för att döma världen, utan på det att världen skulle varda frälst genom honom.

Den som tror på honom, han varder icke dömd, men den som icke tror, ***han är redan dömd****, emedan han icke tror på Guds enfödde Sons namn.*

OCH DETTA ÄR DOMEN, att ljuset hade kommit i världen, och människorna älskade mörkret mer än ljuset, ty deras gärningar voro onda. Ty var och en som gör det onda hatar ljuset och kommer icke till ljuset, på det att hans gärningar icke må varda bestraffade, men den som gör sanningen kommer till ljuset, på det att hans gärningar må varda uppenbara, ty de äro gjorda i Gud.

Den som tror på Sonen, han har evigt liv, men den som icke tror Sonen ***skall icke få se liv, utan Guds vrede förbliver över honom."***
Joh. 3:16-21, 36)

"Där suckar ingen vid solnedgången, och ingen bävar för natten mer, men alla sjunga de morgonsången, ty Gud är solen som evigt ler. O, ljuva hemvist bland Jesu vänner! Där finns ej mera en sorgens tår. ***Ty syndagiftet ej mera bränner. De äro läkta de djupa sår."***

En präst blev "lydig och trodde"

-Jag krängde av mig prästkappan och GICK UT I TRO

Per-Arne Imsen och Moussa Abna Aissa intervjuar den f.d. assyrisk-katolske prästen Taoufik Khouri, Marseille, Frankrike.

I höstas gjorde PER-ARNE IMSEN, NOOMI och MOUSSA ABNA AISSA en resa till Frankrike. PÅ inbjudan av några kristna araber, besökte de en speciell konferens för kristna araber. Bland de hundratalet deltagarna märktes den f.d. assyrisk-katolske prästen Taoufik Khouri, som Per-Arne och Moussa fick en intressant intervju med.

Berätta för oss din bakgrund, din tid som präst, hur du blev frälst m.m.?

Som barn, blev jag satt i ett barnhem, eftersom min mamma dog och jag var den yngste i familjen. Det blev också mycket bråk mellan mig och syskonen, så min pappa såg detta som den enda lösningen.

När jag var 12 år gammal blev det möjligt för mig att komma in på en teknisk skola för att lära mig något yrke. Men jag tyckte inte om teknik, utan var förtjust i kyrkan och ville absolut bli präst. Mitt mål var att komma in i kyrkan och få någon tjänst där.

Så kom jag in på ett klosterseminarium 1936, där jag genomgick hela utbildningen. I det sista stadiet ingick filosofi i 2 år och teologi i 4 år. 1949 utexaminerades jag som präst och blev lärare i seminariet. Jag satte upp ett mål för min prästbana: att nå fullkomning, att bli en god och fullkomlig människa. Jag ville bli ett föredöme för andra.

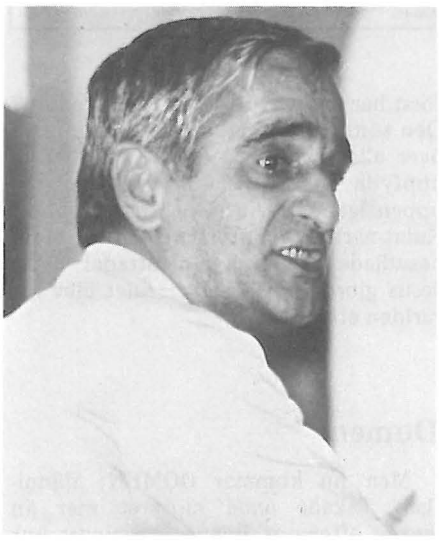
Jag älskade min tjänst och ville offra mig helt för den. Men trots detta hade jag ingen frid i mitt hjärta, så jag genomled ett pågående inre kval och en oerhörd konflikt började i mitt samvete. "Hur ska jag bli en god präst, som jag satt upp som mål. Jag klarar det inte". På samma sätt fortsatte jag i sex och ett halvt år. Fem år som lärare i seminariet samt ett och ett halvt år som kyrkoherde.

Skedde detta i den ortodoxa kyrkan?

Nej, detta var i den assyriska-katolska kyrkan. Namnet beror på språket i liturgin. *Arameiskan* är vårt liturgiska språk, inte latinet.

Efter sex och ett halvt år pågick fortfarande den inre konflikten i mig, men jag gav ändå inte upp, trots misslyckanden, att kämpa för fullkomning. Efter en tid blev det klart för mig att det var en omöjlighet att nå denna fullkomning.

Jag kommer ihåg en dag då jag var på väg in i kyrkan och sa till Herren: "Herre, om du finns så måste du hjälpa mig!" Jag sökte Herren i kyrkan, men han fanns inte där. Han var inte vid altaret heller (jag knackade på det lilla skrin där brödet, "Herrens lekamen" förvarades, men ingen svarade). Jag fick inget svar, ty han fanns icke där . . .

"Mitt huvud var fyllt av dogmatik, och jag var förvissad om, att utanför kyrkan fanns ingen frälsning . . ."

Då gick jag in på mitt rum och öppnade bibeln. Jag var väldigt deprimerad. Men *den* dagen fick jag bönesvar. Det bibelord jag fick var detta: "Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro. Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat, 'så skolen I finna ro för edra själar'. Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt."

Jag fastnade för Jesu ord: "så skall *jag* giva eder ro". Detta var mitt första bönesvar under alla dessa år. Men ännu hade jag ingen frälsningsvisshet. Mitt huvud var fyllt av dogmatik och jag var förvissad om att utanför kyrkan fanns ingen frälsning. Detta hade man betygat för mig i klostret.

Jag var oerhört rädd för att lämna kyrkan, jag visste inte av någon frälsare. Efter två år kom en tanke till mig: "Det första ljuset du fick, var från bibeln. Men nu befinner du dig i en eländig situation. Du ska gå till en religiös bokhandel och köpa en bok om alla världens religioner, sedan kan du välja vilken du vill. Men jag vill inte att författaren ska vara katolik, jag vill ha reda på vad en utomstående säger om katolicismen". (Ni, förstår, det katolska sinnet är mycket komplicerat).

Skaffade vanliga kläder

Jag fick tag på en bok, och sedan jag läst den, böjde jag mina knän och bad: "Herre, det är endast du som kan frälsa mig!" Frälsningen drev ut den inneboende fruktan som hade skapats i mig. Jag lämnade prästkappan och skaffade vanliga kläder. Förut hade jag varit väldigt rädd för att ta av mig den. Den betydde för mig helgelse och helighet, och att inte bära den skulle innebära ett svek. Men när Jesus frälste mig upplevde

— Jag älskade min tjänst och ville offra mig helt för den, sade Taoufik Khouri, här framför nattvardsbordet i kyrkan.

jag inte någon svårighet att ta bort den. Och min fruktan att gå förlorad utanför kyrkan försvann.

Jag sålde de böcker jag skaffat mig som seminarielärare för att kunna köpa vanliga kläder. Jag började ett nytt liv i en ny värld, utan att egentligen vara förberedd för det. Vid det här tillfället var jag 35 år och hade tillbringat inte mindre än 25 år i kloster. Men sedan den dagen har jag alltid varit inne i arbeten som har med evangelium att göra.

Det är just den här konflikten med kyrkan som jag är intresserad av. Många resonerar så här nu för tiden: när katoliker blir frälsta ska de stanna kvar inom kyrkan och verka. Varför lämnade du kyrkan?

Först hade jag egentligen ingen tanke på att alls lämna kyrkan. Jag var kvar så många år inom den och arbetade med ting som jag egentligen inte hade någon tro för. Men efter det jag blivit frälst fann jag det omöjligt att delta i "morgonmässan". Jag kunde inte heller acceptera att folket skulle komma till mig för att bikta sig. Ändå stannade jag kvar i kyrkan och brottades med de här frågorna. Följande tre saker: sakramenten/ceremonierna, bikten och mässan, gjorde att jag tvingades lämna kyrkan. Jag kunde inte kompromissa.

Bara taktiskt prat

Många präster säger att de blivit frälsta, men stannar ändå kvar i kyrkan. Kan man göra så?

När jag sade till min kollega i klostret att jag på grund av nämnda orsaker kände mig tvingad att lämna kyrkan, svarade han: "Du kan stanna kvar i kyrkan, men bara upphöra att ta emot biktare". Jag svarade: "Jag kan inte heller delta i morgonmässan". Han sa till mig: "Du behöver inte vara med där heller, du kan ändå stanna kvar i kyrkan". Men detta var inte sanning, utan endast taktiskt prat. Min kollega fortsatte: "Tro vad du vill, men du kan ändå utföra sakramenten, ingen kommer ändå att fråga dig om du tror på det eller inte!"

Man struntar helt i det som har med tro eller övertygelse att göra. Det är bara att utföra sakramenten och utöva ceremonierna. Vad man vill är att bevara religionen, men vad människor egentligen tror, bryr man sig inte om. När jag nu för tiden hör talas om präster som blivit omvända och stannar kvar i kyrkan och fortsätter med mariadyrkan och allt det andra så begriper jag ingenting . . .

Själv bad jag varje dag till Maria, till Gud och till de andra helgonen, men jag visste inte att JESUS var min frälsare! Jag bad till dem därför att jag inte ägde Jesus, men då jag lärde känna honom, lämnade jag helgonen och Maria.

Detta skedde några dagar innan jag lämnade kyrkan, och då man fick reda på detta kallades jag till abboten som frågade mig: "Fortsätter du att be till S:t Mansour?" Det var mitt skyddshelgon . . .

"Har du blivit protestant?"

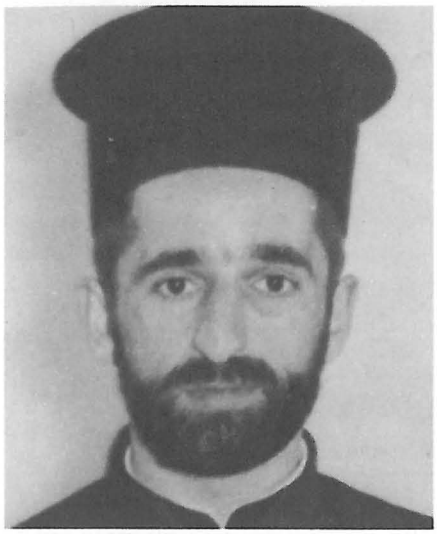
Nå, jag svarade i alla fall abboten att jag slutat med det. "Tror du inte längre på helgon?" frågade han. "Jo, jag tror att det finns helgon, men jag behöver inte deras hjälp", var mitt svar. "Beder du fortfarande till jungfru Maria?", undrade abboten vidare. "Nej, det har jag slutat med!" "Oh, har du sjunkit så lågt mot botten!" utropade han, men jag fortsatte: "Nej, det är inte för att jag är 'på väg nedåt', som jag slutat att be till helgonen, utan för att jag funnit en annan. Jag har lämnat Maria och de andra helgonen, ty jag har funnit en som kan ersätta dem alla tillsammans. I bibeln står det att Jesus manar gott för oss. Varför ska jag då gå till andra?" "Jaså, sa abboten, du har blivit protestant?" "Nej", svarade jag, "jag har aldrig hittills träffat någon som kallar sig protestant" (innan jag blev frälst, var jag oerhört anti-protestantisk). Men mitt svar var ett "protestantiskt" svar, ett bibliskt svar, därför frågade abboten så.

Vidare sa jag till abboten att det var jag som hade slutat att tillbe helgonen, och det var således *jag* som skulle förlora på det, inte *han* (folket ger nämligen pengar till den präst eller munk de

Vänd!

Forts. från föreg. sida

— Kom tillbaka vädjade man . . .

Taoufik Khouri

vet har till skyddshelgon samma helgon som just de anser sig behöva hjälp av i en viss situation). I kyrkan är det ofta så att man går till prästen och ber denne vädja till sitt skyddshelgon att han ska bedja för någon avliden släkting, som man kanske vet gjort många syndiga gärningar. Prästen får då en summa pengar för detta . . .

Abboten sa till mig: "Du kommer inte endast att förlora pengar, utan också många andliga välsignelser", men jag svarade honom: "Det är *nu*, då jag ber till Jesus som jag får dessa välsignelser, ty alla andliga välsignelser finns i Kristus!" "Jaha, menade abboten, detta är ju också protestantism . . ." Mot slutet av samtalet blev detta det svar jag fick på alla mina argument. "Om du med protestantism menar allt vad jag här sagt, då är jag protestant!" sa jag slutligen och avslutade med orden: "Den ende protestant jag träffat är bibeln!"

Lämnade kyrkan

När jag ägde förvissning om att Jesus frälst mig var det ingen svårighet att lämna kyrkan. Det var en omöjlighet för mig att stanna kvar i kyrkan och delta i den avgudadyrkan som där råder.

Du säger att det är omöjligt att för dig stanna kvar i kyrkan. Vilka läromässiga frågor ligger bakom ditt beslut?

Efter det jag lämnat kyrkan gick jag direkt in i en bibelskola i Beirut, där jag tillbringade en månad. Detta var första gången jag deltog i någon religiös samling utanför kyrkan. Under hela denna månad utövade man påtryckning ifrån kyrkans sida och ville att jag skulle återvända till klostret och seminariet. Min kollega sa: "Kom tillbaka, ingen ska tvinga dig att praktisera sakramenten." Under den här månaden beslutade man också att sprida ut ryktet om mig att jag lämnat klostret och kyrkan endast därför att jag ville gifta mig.

Vad hade hänt om du som frälst stannat kvar inom kyrkan och gjort som din kollega förordade?

Efter den här månaden kom jag faktiskt tillbaka, delvis på grund av min kollegas påtryckningar. Han hävdade: "Ingen kommer att tvinga dig att över huvud taget utföra sakramenten. Du är fri!"

"Det är ju skandal!"

Jag återvände till samma cell i klostret och man lämnade mig i fred i fem eller sex dagar. Sedan dök min kollega upp: "Nu har det spritt sig bland folket att du har slutat med tillbedjan av helgon. Detta är en skandal, en dålig PR för kyrkan inför allt folket. Även om du inte längre har tro på helgonen kan du fortsätta att bedja till dem för folkets skull . . ." Trycket blev så stort att jag gav efter och gjorde som min kollega sa. Det var första punkten jag kompromissade på. Efter några dagar återkom min kollega: "Vi har tänkt ge dig en post som rektor vid ett av våra seminarier, speciellt med tanke på barnens fostran". Samtidigt förklarade han för mig, att eftersom tjänsten gällde barns uppfostran skulle jag bli tvungen att låta dem bikta sig för mig. Deras taktik var alltså att använda sig av barnen för att få mig att åter lyssna på andras syndabekännelser. "Låt dem bikta sig inför dig *för barnens skull* . . ." Man menade, att om jag inte gjorde det kunde barnens sinnen uppfyllas av tvivel.

Elev efter elev kom till mig, biktade sig — vi bad till jungfru Maria tillsammans, allt utan att jag trodde på det. Jag handlade hela tiden utan inre övertygelse. Steg för steg fick man mig tillbaka till min första ställning genom att vädja till mitt samvete med argumentet "för andras skull . . ."

Under en tid av sju månader fortsatte detta tillstånd. I mitt inre pågick en oerhörd kamp. Då jag återvände från bibelskolan i Beirut bar jag fortfarande civila kläder. Efter en tid meddelades det mig att patriarken ville träffa mig. Då inställde sig genast problemet: hur ska jag hälsa patriarken utan att vara iförd min prästkappa? Jag tänkte fram och tillbaka några dagar, under omgivningens tryck. Följden blev att jag tog på mig prästkappan för att hälsa på patriarken. Jag hade backat på ännu en punkt . . .

Samma metod hela tiden: påtryckningar och tjat utan uppehåll tills man inte orkade med längre utan gav upp. Så när skolterminen var avslutad lämnade jag Beirut och Libanon och stack iväg till Frankrike. Tiden i Beirut blev ett helvete för mig. Jag blev tvingad att fly till en plats där jag kunde leva enligt min övertygelse, och inte leva andra människor till behag.

Vilken punkt i läran utgjorde den som blev den avgörande för att du skulle lämna den assyriska kyrkan.

Det var den här: inom alla dess dogmer, i hela läran, lägger man inte tyngdpunkten på TRO utan på gärningar. Du kan göra allt utan att äga tro! Vad man efterlyser är inte tro, utan om du lever som *om* du hade tro. Men nu som frälst, lägger jag *först* tyngdpunkten på tro — och sedan gärningar.

Vad säger den assyriska kyrkan om frälsning?

Den säger: "Jesus Kristus är frälsaren", men frälsningen är baserad på gärningar. Den säger inte: "Tro, så blir du frälst!" utan "Du måste göra det och det så blir du frälst!" Och vi vet vad bibeln säger: "Frälsningen kommer av tro på Kristus och inte av gärningar".

Förlåtelse genom bikt

Vad grundar sig kyrkans lära om syndernas förlåtelse på?

Det viktigaste är att du bekänner dina synder inför prästen. Du ska fortsätta att bekänna dina synder, bikta dig för prästen, hela livet igenom, tills den dag du dör — och då är du fri ifrån dina synder . . . Förlåtelsen är inte baserad på reningen genom Jesu blod, utan på bikten.

Vad säger kyrkan om dopet?

Du vet att bibeln säger att för att bli frälst måste man döpa sig. Därför döps alla som föds, varje barn begjuts — och det är oerhört viktigt att varje barn "döps", så fort som möjligt. Genom dopet blir barnet "kristet".

Vad säger kyrkan om den helige Ande?

Den talar väldigt lite om den helige Ande, nästan ingenting. Det finns inte rum för Anden, då allt redan är upptaget med sakrament, ceremonier o.s.v. Man har egentligen inget behov av den helige Ande. Man klarar sig med sina ceremonier.

Vad säger kyrkan om Herrens bord?

Det är inget mer än mässan, en ceremoni. Men nattvarden har en stor ekonomisk betydelse. Vid de tillfällen nattvard firas, ges mycket pengar till prästerna för att de ska begära förböner av helgonen . . .

I det systemet har alltså de rike en större chans att få sina synder förlåtna, eftersom de har har pengar?

Ja, helt visst!

Vad säger kyrkan om Jesu snara tillkommelse?

Nästan ingenting. Den säger att han skall komma någon gång, men *när* och *hur* och *varför* nämner den ingenting om. Att det ska bli nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor är något overkligt . . .

Pionjärkonferensen i allhelgonahelgen

Rapport: Doris Höglander

Kärleksmåltider, brödsbrytelse, bibelstudier och evangelisation fyllde Pionjärveckan i Norsjö med ett välsignat innehåll där både äldre och ungdomar delade gemenskapen. Det blev en intensiv fortsättningskurs på bibelskolan i Stockholm rapporterar här Doris Höglander.

Pionjärkonferensen i Norsjö allhelgonahelgen blev en fyra dagars intensiv fortsättningskurs på bibelskolan i Stockholm. En hel del av de äldre vännerna hade mött upp till högtiden, men också en skara ungdomar var med, till allas vår glädje.

Hilma Dahlberg, 85, Norsjö, var konferensens äldsta deltagare.

Konferensen präglades av innerlig gemenskap och lovprisning, men också av djupt allvar.

Glädjen hos familjen Sandy och Amos Dahlberg över att så många Maranatavänner kommit till Norsjö kunde man inte ta fel på.

"Farmor" *Hilma Dahlberg*, 85, strålade av lycka över att få vara med tillsammans med barn, barnbarn och alla övriga syskon i Herren. Syster Hilma har varit frälst i 77 år. Hon böjde sina knän i bön vid sin mammas symaskin då hon var åtta år gammal och mötte då Jesus Kristus som sin frälsare. Frälsningsfröjd och full visshet strömmade till och har flödat livet igenom.

Samlingarna under dagarna, brödsbrytelse, bibelstudier och möten hölls i en äldre nyrenoverad prästgård, belägen vid en vacker sjö i storslagen norrlandsnatur.

Bibelstudierna blev för oss alla, och kanske särskilt för de vänner som är isolerade, riktiga högtidsstunder.

Ernst Höglander fortsatte över ämnet Apostlagärningarna, som han undervisat över i bibelskolan i Stockholm. "Gud vill använda barnen. Många gånger förstår vi inte detta. Låt oss bedja för barnen vi har ibland oss" Sedan gav Ernst Höglander exempel från historien där Gud sänt väckelser och använt barn på ett förunderligt sätt. Han kom vidare in på änglauppenbarelser och ställde frågan till de närvarande hur lång tid det tar för en ängel att komma från himmelen till jorden. Svaret tycktes dröja men då utbrast Alvar Dahlberg, 10: "På nolltid!"

Östen Dahlberg höll bibelstudier över ämnet: Guds hemligheter. Det blev mycket uppskattat och på sitt originella sätt blottade han nya sanningar i Skriften om Jesus Kristus och den helige Andes uppenbarelse.

Rune Lundh som tagit initiativet till konferensen ledde mötena och höll ett bibelstudium över ämnet "Pionjär och martyrskap."

Nattmöte

På Klara Toner Kafé överväldigades vi av att se den kärlek och omtanke som lagts ner för att iordningställa detta bokkafe mitt i centrum av samhället. Allt var välordnat och hemtrevligt. På fredagskvällen spelade vi och sjöng för ofrälsta ungdomar. På nattmötet kom ett femtontal ofrälsta ungdomar in och lyssnade till vittnesbörd och sång. Jesu ord blev så levande: "Skörden är mycken men arbetarna få."

På Allhelgonadagens eftermiddag hade möte ordnats för oss på Norsjö ålderdomshem. Det var mycket öppet och tacksamt att frambära Jesu Kristi evangelium i vittnesbörd och sång. *Helga Söderberg* från Göteborg vittnade så innerligt och sjöng egna sånger.

Lördagskvällens möte var förlagt till Bastuträsk, ett litet stationssamhälle tre mil från Norsjö. Några ortsbor hade hittat till oss i Folkets Hus, där man fick lyssna till vad både äldre och yngre syskon hade att meddela. *Märta Jansson* från Stockholm vittnade friskt och levande och kryddade med egna upplevelser från svunnen tid och Guds trofasthet blev så dyrbar för oss alla.

David Dahlberg vittnade om hur påtagligt han upplevt förbönens makt under sin fängelsevistelse i somras. Herren hade på ett förunderligt sätt uppenbarat sin kraft till glädje och visdom. En underbar sanktion från himmelen bekräftade detta i mötet.

På söndag eftermiddag hade ungdomarna hand om mötet. Det blev sång och musik och gripande vittnesbörd från flera ungdomar. En del berättade om sina upplevelser i storfamiljerna. Bl.a. vittnade *Irene Dahlberg* om Guds fostran under väntetid i Guds rike. "Vi vill inte ha de äldres tradition och mönster, men vi behöver deras vishet och erfarenheter." Ungefär så föll orden från vår syster under stor gripenhet.

Mötet avslutades med att alla ungdomarna fick bli föremål för förbön under handpåläggning. Det blev en helig stund då många vigde sina unga liv till tjänst i Guds vingård. En underbar Andens kraft stadfäste det hela.

För kärleksmåltiderna hade *Lilian Dahlberg* svarat med god och vällagad mat och ungdomarna hjälpte till med villigt hjärta.

Sandy och Amos Dahlberg driver mitt i centrum av Norsjö, Klara Toners bokcafe. Det brukar vara livligt frekventerat av ungdom.

Här är bak-grunden

- Libanon, en gång Mellersta Österns finanscentrum, är som nation idag efter inbördeskriget hotad till ekonomisk och social undergång. Förlusterna av arbetskraft och materiel är enorma. Utbildningsväsendet-universitetsutbildningen – har drastiskt försämrats. Landet är splittrat, centralregeringen och de "kristna" behärskar inte längre Libanon, stora delar behärskas av Syrien och i söder utgör palestinierna en okontrollerbar grupp.
- Israel är idag en högst påtaglig verklighet i Libanon. Under inbördeskriget då Syrien gick in i Libanon, klargjorde Israel med starkt eftertryck att man inte kunde acceptera syriska trupper längre söderut än till Litanifloden, den s.k. röda linjen.
- Israel till Litanifloden är idag ett begrepp som tas på allvar i Libanon. Litanifloden är en naturlig gräns mellan Israel och Libanon och den överensstämmer också med den linje som sionisterna en gång planerade som gräns för sitt nationella hem. Idag kan israelerna obehindrat gå över gränsen. Man gjorde det t.ex. för att aktivt hjälpa den libanesiska högern att driva iväg palestinierna från gränsområdet till Israel. I eldupphöravtalet som idag råder, har palestinierna tvingats dra sig undan 15 km från gränsen.
- Syriens hållning till den israeliska närvaron i Libanon är märklig. Syrien har nämligen inte sagt någonting alls. President Assad har också funnit sig i Israels direktiv att inte flytta fram sin "fredsbevarande styrka" längre än till Litanifloden. I själva verket har man stannat redan vid Zahranifloden, ca nio km söder om Saida. Skulle Assad gå längre vet han nämligen att han riskerar ett nytt krig, vilket Syrien inte i det här läget skulle klara av. Assad har valt att tysta ner hela händelsen, för att inte få hemmaopinionen emot sig och tvinga honom till aktion.
- Israel har tacksamt underblåst motsättningarna i Libanon. Påpassligt har man tagit tillfället att inför Geneveförhandlingarna definitivt slå undan grunden för PLO att förhandla från någon som helst styrkeposition.

Mellersta Östern är just nu i blickpunkten efter ett sällsamt skådespel. För första gången har ett egyptiskt statsöverhuvud, president Anwar Sadat, besökt Jerusalem för att bana väg för fredsförhandlingar mellan Israel och dess arabiska grannstater.

Uppgörelsen i Mellersta Östern kommer dock att föregås av många fler överraskande händelser. Just nu befinner sig Libanon i stöpsleven. Gunno Andersson tecknar här en bild av bibelns beskrivning av vad som skall ske just med Libanon.

Bilden: Mellersta Östern, en inflammerad oroshärd med tvister från urminnes tider om vem som har rätten till landet. Här är en beduinpojke, som vallar getter i närheten av Jeriko.

Vilken roll sp
Libanon i pro

I några artiklar i MR förra hösten skrev jag om Libanon, och om Israels roll i det libanesiska inbördeskriget. De påståenden som då gjordes har blivit bekräftade, och vi ser idag ännu tydligare slutet på denna tidsålder och förstår början på nästa.

Under året som gått har det varit relativt lugnt i södra Libanon, utom den sista månaden. Räder åt båda hållen över den israelisk-libanesiska gränsen har ägt rum och förorsakat mycket lidande och stor förstörelse. Det finns många aspekter på detta brännheta problem men mig syns det som om få har den religiösa (andliga) bakgrunden klar. De flesta bedömer situationen i Mellanöstern endast som ett politiskt problem, men detta låter sig inte göra, ty Israel är Israel och inget annat land som helst.

Jag vill nämna några ting som visar den fortsatta utvecklingen. När folket i Israel gick till valurnorna i våras var det säkert inte många som trodde på borgerlig seger, men det blev det för första gången i Israels historia. Israels grannar var och är mycket misstänksamma mot den nye premiärministern *Menachem Begin*, som också är högerpartiets Likuds ledare, därför att han är konservativ och mycket religiös. Med i regeringen finns också de extrema nationella-religiösa småpartierna. Dessa tillsammans har kommit att driva en ny politik i vad som avser den judiska bosättningen på de s.k. "befriade" (ockuperade) områdena, speciellt Västbanken. Vid en omröstning i FN angående de judiska bosättningarna blev resultatet 131-1, med 7 nedlagda röster. Detta visar Israels totala isolering ifråga om bosättningspolitiken.

Ett annat område som har stort intresse är Libanon, och då den södra delen. Enligt det s.k. Kairoavtalet är palestinierna tillåtna att vistas fritt i det området, för att kunna angripa sin avsvurne fiende, Israel. Operationer från andra arabiska länder av palestinierna omöjliggjordes 1970. I samband med det libanesiska inbördeskriget grep Syrien in för att få ett slut på kriget och samtidigt skaffa sig kontroll över landet. Men söder om den s.k. röda linjen d.v.s. Litanifloden gick inte den panarabiska fredsstyrkan. Det tillät inte och tillåter inte Israel. Denna israeliska taktik är mycket illa sedd i världen och intervenerar Israel södra Libanon skulle detta innebära ytterligare avståndstagande från Israel av FN:s medlemsstater.

Litanifloden

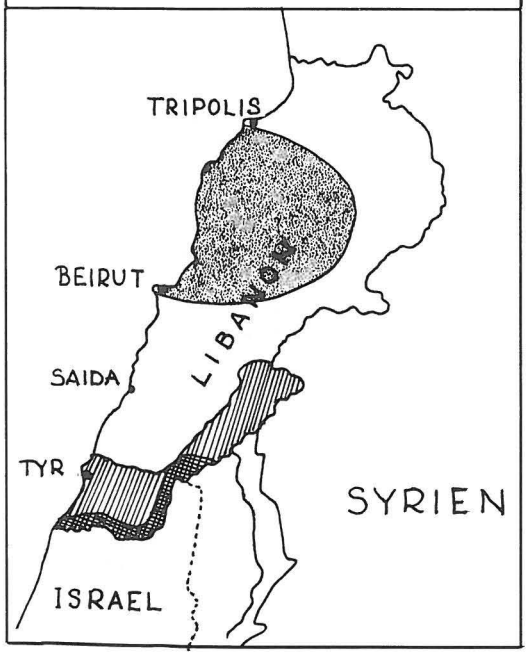
Jag påstår: Israel kommer att "erövra" södra Libanon upp till Litanifloden. Det finns flera orsaker att jag säger så. Det första skälet är att Israel vill ha en säker gräns norrut, för sina

elar fetian?

TECKENFÖRKLARING:

- Område behärskat av de "kristna" högerstyrkorna.
- Område behärskat av den muslimska vänstern.
- "Fatahland". Område där palestinierna håller till.
- Fri zon där inga palestinier längre får uppehålla sig.

nordliga bosättningar, en s.k. demilitariserad zon.

Israel behöver också Litaniflodens vatten ty uppbyggelsen av industristaten och den intensiva bevattningen av ökenområdena kräver mycket vatten för det tredje. För mig är dock det väsentligaste bibelordet, och då speciellt Josua 13: 1-6. Läs detta bibelord flera gånger! Låt oss lägga märke till de områden som ännu återstod att intaga av Israels barn: a) Alla filisteernas kretsar, vilket är detsamma som filisteernas fem hövdingar innehar. Det är Gasa, Ashdod, Askelon, Gat och Ekron, och därtill avveernas område, vilket ligger sydost om filisteernas område. Detta är lika med de idag så omdiskuterade Gasaområdet, som "ockuperades" 1967 av Israel och nu lyder under Israels regering. b) v.2 Gesureernas land, ett litet arameiskt rike en gång i tiden (2 Sam. 15:8, 5 Mos. 3:14, Jos. 12:5) som låg på Genesarets östra sida, vilket idag motsvarar nedre delen av *Golanbergen* och utgör området där Syrien, Jordanien och Israel möts. c) v. 4–6. Där möter vi många namn på platser och områden. Den nordliga gränsen för riket tycks vara från Baal-Gad i öster, nedanför berget Hermon, "ända dit där vägen går till Hamat," (d.v.s. den norrgående karavanvägen.) Från Libanonbergen till Misrefot-Majim, där sidnierna bodde. (Jos. 11:8). Det som bildar nordgräns är alltså *Misrefot-Majim* vilket är lika med *Litanifloden.* Och det heter att "dessa folk skall Herren själv fördriva för Israels barn."

Det är mycket märkligt att de folk som Israels barn inte förmådde att besegra under Josua ledning har sedan varit till problem och svårigheter, ex. se 1 Sam. 27:8. Visserligen besegrade David och Salomo konungarna i ovan nämnda områden, men endast för kort tid, och det var ständiga uppror. Och likadant är det idag. Du kan läsa dagstidningarna och du finner att det är sant och riktigt.

Tiden innan Messias kommer igen för att upprätta riket åt Israel kommer att föregås av de s.k. födslovåndorna enligt Matt. 24:8. I GT finns bl.a. ett bibelställe som talar om detta, Sakarja 12. Det är speciellt uttrycken i vers 2: "Se, jag skall giva Jerusalem till en berusningens kalk *för alla folk runt omkring,*" och vers 3 "det skall ske på den tiden, att jag skall göra Jerusalem till *en lyftessten för alla folk*, var och en som försöker lyfta den skall illa sarga sig därpå. Och alla *jordens folk skall församla sig mot det.*" Vidare vers 6. "så att de *förbränna alla folk runt omkring*, både åt höger och vänster" och vers. 9. "Herren skall sätta sig i sinnet att *förgöra alla folk*, som kommer mot Jerusalem."

Israel skall isoleras

Dessutom möter vi i kap. 14 uttrycket i vers 2 "Ty *jag skall församla alla folk till strid mot Jerusalem.*" Dessa bibelställen visar tydligt att Israel kommer att bli helt isolerat. Orsaken till detta är att Herren måste luttra folket inför den uppgift som väntar i den nya tidsåldern. Ty Guds kallelserådslut om Israel som Guds egendomsfolk är inte passe. Israel kommer att få uppleva sin vedermöda, och redan nu märker vi början till uppvärmningen av smältdegeln.

Men samtidigt låter också Herren domen drabba hednafolken. Det är en fruktansvärd framtidsutsikt för mänskligheten, men tyvärr kan vi inte hindra den utveckling som sker. Trots alla varningar och appeller från vetenskapsmän om sinnesändring och omvändelser till ett annat levnadssätt fortsätter vi framåt på samma väg. Och det hjälper inte vad man än gör. "Utvecklingen" går med matematisk precision mot katastrofen.

Vad ska vi då göra????

Jo, individens frälsning är svaret, inte så att världen kommer att räddas men den enskilda människan kan få uppleva nåd och räddning. Svaret för människan, JESUS TILLBAKA!

Kan barnen vara föräldrars egendom?

□ Maranatabarnens skolgång har debatterats i ännu ett forum. I nyhetsmagasinet Öppen Kanal i radions P1 frågade programredaktionen: Hur stor rätt har föräldrarna till sina barn? Är barn en form av egendom som föräldrar har rätt att påverka hur som helst?

För att ge lämplig bakgrund till programmet åkte en av Sveriges Radios journalister ner till Blommenhof i Nyköping och följde skolarbetet på Pilgrimsskolan under en hel dag. Resultatet blev ett reportage med några inslag, bl.a. intervjuer med föräldrar, lärare och barn.

Vad var det då som skiljer skolan på Blommenhof från den vanliga skolan? Britt Wallgren, lärarinna på skolan svarade:

— Det har med vår människosyn att göra. Vi vill fostra fram en annan människa än vad dagens skola vill göra, en gudsmänniska.

En av eleverna, Ingalill, svarade:

— För mina kamrater i den vanliga skolan var det viktigaste utbildning, fina betyg, kläder och sådana saker, men för mig är Jesus det viktigaste.

Birgitta Johansson, förälder till tre av barnen på skolan, berättade varför hon valt att ta sina barn ur den vanliga skolan.

— Barnen begärde först och främst själva att få börja här. De klarade inte av miljön i den vanliga skolan utan upplevde i stället en sådan splittring i sitt själsliv att de helt enkelt behövde själavårdas när de kom hem.

När reportaget gick satt samtidigt Arne Imsen i en studio i Stockholm och lyssnade. Han kommenterade inslaget så här.

Inga krav på samhället

— Förutsättningen för skolan är att de människor den berör redan har en personlig tro. Vi kräver inte att det profana samhället skall anpassa sig till oss. Det är orimligt. Vi har därför tagit den konsekvensen vi finner riktigast, nämligen ta barnen ur den allmänna skolan och börja hemundervisning själva.

— Det handlar alltså inte om vissa marginella detaljer i religionsundervisningen vi är betänksamma inför. Vi har en helt annan kultursyn, en annan historiesyn och en annan rättsuppfattning.

Britt Wallgren undervisar de yngsta på Blommenhof.

Tycker du att alla kristna skall ta sina barn ur skolan? frågade reportern.

— I varje fall om man har en väckelsekristen grundsyn. Det är det radikala steg man i dagens situation bör ta, svarade Imsen.

Olle Gnospelius, kyrkoherde, ledamot av Stockholms skoldirektion och ordförande i privatskolan Franska skolan, befann sig också i studion under programmets gång. Han hade invändningar att göra mot den form av undervisning som bedrevs på Blommenhof. Det lagrum man stöder sig på är inte tänkt för den här sortens undervisning, menade Gnospelius.

— Jag tycker att det är att driva den paragraf som medger s.k. enskild undervisning i hemmet eller annorstädes för långt om man gör det i storfamilj. Den paragrafens ursprungliga mening var att klara sådana barn som hade oerhört svårt att komma till vanlig skola, t.ex. barn utomlands.

Rolf Utberg, socialdemokrat, vice ordförande i skoldirektionen i Stockholm och känd motståndare till privatskolor, fanns också med i studion. Han höll med Gnospelius.

— Det är en konstruktion, när man försöker göra detta till enskild undervisning. För att driva en skola av denna typ, som skall motsvara vår vanliga grundskola, är avvikelsen i detta fall så markant att det är överraskande att skolmyndigheterna i Nyköpings kommun överhuvud taget gått med på det.

Utberg syftade då på vad som sagts ifråga om aga i Pilgrimsskolan.

Olle Gnospelius ville dock betona att han principiellt ansåg att Maranata liksom andra religiösa rörelser skall få lov att bedriva sin undervisning om föräldrarna kräver att barnen skall få gå i en speciell skola. Även små kommunistiska partier med en annan syn på samhället kunde Gnospelius tänka sig få bedriva egna skolor.

— Det tillhör den demokratiska friheten vi har i vårt land att föräldrarna har rätt att bestämma över sina barns skolgång. Den rätten tror jag inte att vi skall frånta dem.

Handikappade — vilka?

Olle Gnospelius, kyrkoherde i Svenska kyrkan, ville dock utifrån sin personliga religiösa uppfattning tillägga att när det gäller Pilgrimsskolan (med dess väckelsekristna atmosfär?) trodde han att barnen kom ut med ett visst handikapp.

Liknande tongångar hade Rolf Utberg.

— De barn som går i denna typ av skola, kommer ut med ett väldigt svårt handikapp i vuxenlivet. De mötte en isolerad miljö med liktänkande. De kommer att ha oerhört svårt till normal samvaro med andra människor. Vi vill ju ändå att vi skall skapa förståelse för varandras olika situationer och respekt, vilket man grundlägger i skolan.

Så sade alltså Rolf Utberg, politiker och skolteoretiker, i radioprogrammet Öppen kanal hösten 1977. Allmedan problemen i den allmänna grundskolan tornar upp sig med ökade inslag av främlingskap, betygshets, tristess, alkohol- och drogmissbruk, våld, vandaliseringar, mobbing och motsättningar mellan olika folkslag. Men det sista sades naturligtvis inte i programmet.

Presskonferens i Dagen-huset. Andres Küng, tvåa fr.v., leder presskonferensen med de två frisläppta pingstvännerna Nils-Erik Engström och Bengt Sareld med hustrun Inger.

Text:
Stina Fridolfsson

Religionsfrihet i Sovjet och Sverige

Det var med en sällsam känsla vi satt på presskonferensen med de fritagna bibelsmugglarna som suttit fem månader i pressande förhör i sovjetiska fängelser. De verkade ganska medtagna. Och ganska besvikna över sig själva.

— Man trodde att det skulle gå bra att bara tiga om man åkte fast. Men det gick inte. Man talade om att vi måste tänka på våra familjer, o.s.v.

— Den underjordiska kyrkan i Sovjet vill inget annat än vara registrerad. Men de kan inte gå in under villkoren som ställs. De har inte ens rätt att undervisa sina egna barn i sin tro. I Sovjet har man bara krav i samband med registreringen. Staten ger inga motprestationer för att de kristna registrerar sig. Här i Sverige får man ju bidrag . . .

Medan jag läste de utdrag ur sovjetisk religionslagstiftning som fanns i det tryckta material vi fick vid presskonferensen, började jag göra jämförelser.

En lag förbjuder kristna församlingar att ge materiell hjälp åt sina egna medlemmar.

En annan talar om att ingen som helst undervisning är tillåten i utbildningsinstitutioner. Undervisning om religiös tro är endast tillåten på religiösa utbildningsanstalter, organiserade enligt lagen. Och så nämndes att i 1968 års lagstiftning finns t.o.m. grund för att ta barnen från sina föräldrar om det visar sig att de påverkar barnen i religiös riktning.

Med den erfarenhet som vi oregistrerade kristna i Sverige har av svårigheter att få ge gåvor till vårt kristna arbete, och de hinder man velat lägga i vägen för oss att fostra barnen efter vår kristna övertygelse, undrar vi om det är så stor skillnad mellan sovjetisk och svensk lagstiftning och tillämpning. Det är skillnad på grader och nyanser — men hindren att fritt utöva sin kristna tro är uppenbara även i vårt kristna Sverige.

Ingemar Martinsson

Det stora misstaget våra bröder, som nu suttit fängslade i Sovjet gjorde, var nog att komma från en registrerad svensk församling, som öppnat sig för statens kontrollapparat och subventioner. Då är det inte så lätt att värja sig för statens maktapparat i ett annat land heller. Vilddjuret är detsamma.

Vi som tillhör den oregistrerade kristenheten i Sverige, känner ganska påtagligt förtrycket även här hemma.

På journalisternas fråga om Slaviska Missionen även i fortsättningen vill uppmuntra folk att smuggla biblar till Sovjet, med risk att åka fast så här, svarade Ingemar Martinsson:

— Den här metoden som våra bröder använt är kanske både för riskabel och ineffektiv. Nu finns församlingar som börjar ta initiativ. Man uppvaktar ambassaderna och anhåller om tillstånd att få åka till någon speciell församling i Sovjet för att överlämna biblar som gåvor åt våra syskon i tron. Vi i Slaviska Missionen är bara serviceorgan, och vi träder villigt tillbaka om den här metoden börjar fungera.

Jag satt och funderade över det här yttrandet. Genom ambassaderna kan de få kontakt med de registrerade grupperna. Hur blir det då med dem som vägrar registrera sig?

Det är kanske dags för de oregistrerade kristna i Sverige att söka få mera kontakt med de oregistrerade bröderna i Öst . . .

Forts. från sid. 7
INTET RUM . . .

skap. Man kan inte läsa sig till det, fastän det står i Bibeln. Man måste få Andens uppenbarelse i sitt hjärta till förstånd om vad det handlar om.

Hela världen kommer att vara ett Israel i repetition. Om vi lyfter ur grupperna, värdigheterna, digniteterna, så har vi alltsammans. Samma roller, samma mönster. Det är andra människor i rollerna, men det är samma saker som upprepas. Det är ett försvinnande fåtal som väntar Frälsaren. Man väntar en Frälsare, men inte den Gud har sänt, utan den man själv har frambett. Och man får honom.

Israel ropade: "Ge oss Barabbas lös!" Mänskligheten ropar på samma sätt fortfarande. Och de får sin befriare. Skriften kallar honom Antikrist.

I tiden är det så mycket som appellerar till oss. Vi skulle vilja engagera oss i mission, U-landshjälp. På U-veckan ropar man om utjämning åt alla. Vi skulle vara med och engagera oss överallt. Tänk om vi kunde förbättra åtminstone en liten del av världen! Det finns så mycket som vädjar till vårt samvete och vill ha våra aktiviteter. Men vi vet att det är ingen lösning på våra problem. Det är människans försök att utan Gud frigöra sig ifrån de konsekvenser hennes egen synd har lett till.

Hur förbättra världen?

Vad kan vi göra för att förbättra världen? Vi skall vara ståndaktiga intill änden. Och evangelium om riket skall predikas för alla folk. Jesus sa inte: Gå ut i världen och bedriv U-landshjälp. Guds rike skall legitimera sig genom sin egen kraft. Inte däreigenom att vi bygger sjukhus och skapar institutioner. Det får komma långt ut i periferin. Guds rike legitimerar sig genom att sjuka blir helade. Onda andar blir utdrivna. Döda blir uppväckta. Så skall evangelium om Guds rike bli predikat för alla folk. Icke som ett socialt alternativ, politiskt, ekonomiskt system eller världsordning, men till befrielse för mänskligheten.

De som har mött Jesus, de som har sett stjärnan och låtit sig ledas av uppenbarelsen kan ge klara informationer. Man får inte svaret om man vänder sig till kyrkorna eller de teologiska fakulteterna. Fackteologerna kan plocka fram skrifterna och säga att så står det där, men sedan är det slut. Vi är inte nöjda med vad som står skrivet. Ordet måste bli *erfarenhet.* förkroppsligat i våra liv, så sanningen om Jesu tillkommelse inte är någonting som rör sig mellan två pärmar bara, utan kan utläsas av vårt liv, vår rörelse, vår aktivitet, vår inriktning, vår entusiasm, vår inspiration, vår tacksägelse, vår lovsång. Herren kommer, och han skall förlösa sin församling!

Forts. från sid. 10
NÄR BRINNANDE . . .

Hedningarna kunde exempelvis ha kallat dem judar av olika skolor eller synagogor — det fanns vissa gemensamma drag hos dem. Men de skilde sig från allt det andra, och därför måste man kalla dem något helt nytt.

Det var alltså inte en filosofisk skola, det hade man klart för sig. Inte heller en religiös skola i judisk mening. Det var alltså inte en synagogförsamling. Det var något alldeles speciellt, något annorlunda. Det var dessutom någonting som var ganska förföljt och betraktades som ett irritationsmoment, ett helt främmande element i samhället både hos judarna och hos romarna. De kristna passade inte in någonstans. Detta är bakgrunden till deras namn, vilket inte var något ärenamn. Det enda sättet var att kalla dem kristna.

Blev statsreligion

Namnet kristen blev så småningom ett ärenamn. Kristendomen förvandlades till en statsreligion, och då förvandlades kristendom till kristenhet. Kristenheten var avkristnad och hade tagit upp en mängd judiska, hellenistiska, romerska element, förvandlats till oigenkännlighet och blivit en samhälls- och statsreligion, ett element och ett instrument som politikerna kunde använda i sitt maktspel.

Det är en fruktansvärd utveckling. Smädenamnet blev ett ärenamn. De mäktiga ville vara kristna, och bekände sig till kristen tro. Då vände utvecklingen. Den som inte då lät sig kristnas med våld eller list, den blev förföljd. Då började förföljelsen gå i en annan riktning. Från att ha varit den förföljda församlingen blev det kyrkan om tog upp kampen och förföljde de verkligt levande kristna med militärt våld eller politisk list. Kyrkan blev ett maktinstrument.

Om vi går tillbaka till den där tiden, lägger vi märke till, att det var inte genom association och medlemskap i en kyrka man blev kristen utan genom att vara lärjunge. Men i den efterföljande tiden, då kristendomen blivit statsreligion, inträffade det som är så skakande. Då var det inte fråga om lärjungen som i kraft av sitt eget vittnesbörd om den uppståndne smädades. Man blev kristen bara genom att ansluta sig till en kyrka. Tillhörigheten bestämde om man var en kristen eller inte.

"Sektkristna"

Då börjar man tala om sektkristna. Dessa sektkristna är de bitar eller skärvor av den levande kristendomen som ännu finns kvar. Det är sekterna som bevarar livet i sina små isolerade grupper. Det är dessa som inte har svikit sin Mästare, de som inte har övergivit tron utan har bevarats i den apostoliska tro, som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga. Medan det stora flertalet blev kristna genom tillhörighet i en kyrka, kom dessa levande små grupper att kallas för sekter. I vissa fall kallades de till och med urkristna sekter.

Smädenamnet har blivit ett ärenamn och omhändertagits av staten. De levande kristna har stämplats som medlemmar i utomkristna sekter. Så har det gått genom historien. Inte nog med att de varit utomkristna sekter, de har måst kämpa för sin existens och sitt livsutrymme i kamp *mot* kristenheten, förföljda av den.

När man ser detta historiska förlopp och det som sker inför våra ögon i vårt land idag undrar man: är det möjligt att människan är så totalt oförmögen att förstå? Hon står där utan historia och utan profetia. Hon har inget historiskt eller profetiskt perspektiv och löser alla problem som om ingen generation skulle ha levt tidigare.

Vi måste få ett historiskt och ett profetiskt perspektiv, så att vi vet var vi befinner oss i nuet och känner igen de företeelser som genom århundraden skövlat generation efter generation, och som i stället för Kristus bjudit människorna kristna symboler och kristnad hedendom. *forts. nästa nr.*

PROFETISK VECKA
i Örebro 18-22 jan.
Mellersta Östern och profetian
ARNE IMSEN leder bibelstudierna

Presentkort på Midnattsropet

Prenumerera under hela nästa år till 5 av dina vänner för endast 175 kr (ordinarie pris 225 kr; 45 kr per prenumeration 1978).

En gåvoprenumeration helår kostar 38 kr.

Gåvoprenumerera på talongen

Sänd pengarna över postgiro (pg nr 57 16 20 -4)

GÅVA SOM VARAR TILL NÄSTA JUL.

Gåvoprenumerationer

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Kupongen insänd av:

Namn .....
Adress .....
Postnr, adr: .....

Tidningen Midnattsropet, Box 344
101 24 Stockholm tel 08/23 52 30

PRENUMERERA NU – 1978!

Midnatts-ropet NU

TIDNINGEN MIDNATTSROPET vill stå för dagsaktuellt väckelsebudskap utan litterära försköningar förankrat i urkristendomens pånyttfödelse- och uppståndelseteologi. Tidningen vill vara ett kamporgan för evangelisk väckelsekristen tro, mission och verksamhet. Tidningen är bibliocentrisk i fundamentalistisk mening och antikyrklig i väckelsekristen mening. Den är samfundsobunden och bekämpar det kristna församlingslivets byråkratisering, kommersialisering och politisering.

Det bör vara angeläget för allt radikalt väckelsefolk att tillsammans hålla denna sentida trons härold levande under den tid som ännu står oss till buds.

FÖR OSS är varje led i tidningsutgivningen förenat med personliga offer. Skrivande, redigerande, distribuerande och finansierade medarbetare utför sitt krävande arbete utan tanke på arvoden eller personlig vinst. Varje tidning når egentligen sin läsare som en mycket personlig frids- och maranatahälsning från ett team medarbetare, vars utsäde är framburet till priset av deras eget borgerliga liv.

Prenumerations- och lösnummerpriser kan inte finansiera tryck- och portokostnaderna för Midnattsropet. Den kostnadsspiral vi under de två sista åren tvingats in i, är mer än bekymmersam, men vår erfarenhet säger oss att tidningens läsekrets älskar Midnattsropet och vill så långt det yppar sig den minsta möjlighet svara för dess fortsatta existens.

JUST NU BEHÖVER vi allas omedelbara medverkan för att tillgodose vår tidnings akuta ekonomiska brist. Ge det stödet som en extra gåva och reglera samtidigt prenumerationen för nästa år.

(Arne Imsen i ledare, MR 13–14 1976)

Bibelstudier och väckelsemöten PÅ KASSETTBAND

ARNE IMSEN predikar:

- ☐ KB 30728 Jag ska göra er till människofiskare.
- ☐ KB 30812 Människans slut – Guds början.
- ☐ KB 31216 Tillsammans med Jesus.
- ☐ KB 31218 Församlingen och partipolitiken.
- ☐ KB 40203 Tre epoker i den urkristna församlingen.
- ☐ KB 40326 En fungerande tro.
- ☐ KB 40414 Släpp mitt folk.
- ☐ KB 40709 Allting gemensamt.
- ☐ KB 40811 Befrielse från avgudarna.
- ☐ KB 41029 Hur arbetar den onda andevärlden?
- ☐ KB 41203 Den Helige Ande i urtid och nutid.
- ☐ KB 41221 Väckelse – ännu en gång?
- ☐ KB 50121 Andens frukt – köttets gärningar.
- ☐ KB 50302 Lärjungaskapets villkor.
- ☐ KB 50311 Församlingen och samhället.
- ☐ KB 50323 Barnen – Församlingen och samhället.
- ☐ KB 50331 Gibeoniterna list.
- ☐ KB 50515 I + II Vår tids ideologer i uppenbarelsen.
- ☐ KB 50518 Hus och lokalförsamling i funktion.
- ☐ KB 50718 Från brudeförsamling till skökokyrka.
- ☐ KB 50921 Skökans trolldom förvillar folken.
- ☐ KB 50923 Romarbrevet I.
- ☐ KB 50930 Romarbrevet II.
- ☐ KB 51021 Romarbrevet III.
- ☐ KB 51028 Romarbrevet IV.
- ☐ KB 51104b Romarbrevet V.
- ☐ KB 51111b Romarbrevet VI.
- ☐ KB 51118 Romarbrevet VII.
- ☐ KB 51125 Romarbrevet VIII.
- ☐ KB 51202 Romarbrevet IX.
- ☐ KB 51216 Romarbrevet X.
- ☐ KB 51230 Romarbrevet XI.
- ☐ KB 60113 Romarbrevet XII.
- ☐ KB 60120 Romarbrevet XIII.
- ☐ KB 51025 Kampen för evangelium
- ☐ KB 51102 Rättsuppgörelsen i himlen.
- ☐ KB 51104a Staten som Gud I.
- ☐ KB 51107 Staten som Gud II,
- ☐ KB 51111a Staten som Gud III.
- ☐ KB 51113 Staten som Gud IV.
- ☐ KB 51119 Liknelser om himmelriket I.
- ☐ KB 51120 I + II Liknelser om himmelriket II.
- ☐ KB 51121 Partier kring Jesus.
- ☐ KB 51221 Andens gåvor i funktion.
- ☐ KB 61225 En stor glädje.
- ☐ KB 60224 Galaterbrevet I.
- ☐ KB 60309 Galaterbrevet II.
- ☐ KB 60316 Galaterbrevet III.
- ☐ KB 60330 Galaterbrevet IV.
- ☐ KB 60406 Galaterbrevet V.
- ☐ KB 60413 Galaterbrevet VI.
- ☐ KB 60420 Galaterbrevet VII.
- ☐ KB 60419 Fyra tidstecken.
- ☐ KB 60525 Köttets och Andens verk.
- ☐ KB 60607 Fri att tjäna.
- ☐ KB 60617 Kärlekens lov.
- ☐ KB 60627 En gudstjänstfirande församling.
- ☐ KB 60727 Storfamiljen.
- ☐ KB 60803 Jordbävningar.
- ☐ KB 60919 Tecken eller uppenbarelse.
- ☐ KB 61005 Efesierbrevet I.
- ☐ KB 61012 Efesierbrevet II.
- ☐ KB 61019c Efesierbrevet III.
- ☐ KB 61102d Efesierbrevet IV.
- ☐ KB 61019a Rikedomar I.
- ☐ KB 61021b Rikedomar II.
- ☐ KB 61021c Rikedomar III.
- ☐ KB 61109a Själavinnande I.
- ☐ KB 61109b Nya liv.
- ☐ KB 61119a Världsmakten.
- ☐ KB 61130 Intag landet.
- ☐ KB 70116 Att se Kristus.
- ☐ KB 70209a Apostolisk evangelisation.
- ☐ KB 70209b Väckelse eller rörelse.
- ☐ KB 70210c Hus- lokal- o. universell församling.
- ☐ KB 71106a Uppståndelsekraft NU! I
- ☐ KB 71106b Uppståndelsekraft NU! II

"VAD SKALL JAG GÖRA FÖR ATT BLI FRÄLST?"

KB 60612

Väckelsemöte i Maranata-tältet, N:a Latin, Stockholm

KRISTUS ÄR SVARET

KB 61024

Sånger och appeller om en ny livsstil av gruppen "Christ is The Answer"

BIBELSKOLANS AVSLUTNING 1977

KB 71030 Söndag förmiddag
KB 71030b Missionsmötet på em.

ANDEUTGJUTELSE

Bibelstudium med Arne Imsen
ETT UNIKT BAND
Inspelningsår 1961

ÅTER TILL BIBELN

KB 104

Sånger och appeller från Malmköpingsveckan 1969.

GUNNO ANDERSSON:

- ☐ KB 31116 De fyra världsrikena.
- ☐ KB 41215 De fyra evangelierna.
- ☐ KB 60307 Jag har övervunnit världen.

JUAN CARLOS ORTIZ

- ☐ KB 70914 Onsd 14.9 i Immanuelskyrkan Örebro.
- ☐ KB 70915 Torsd 15.9 i Karolinska skolan, Örebro.
- ☐ KB 70916 Fred 16.9 i Brosalen, Stockholm.
- ☐ KB 70917a Lörd 17.9 15.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
- ☐ KB 70917b Lörd 17.9 19.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
- ☐ KB 70918a Sönd 18.9 11.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
- ☐ KB 70918b Sönd 18.9 15.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
- ☐ KB 70918c Sönd 18.9 19.00 i Norra Latins aula, Stockholm.
- ☐ KB 70919 Månd 19.9 i Brosalen, Stockholm.

Ovanstående band kostar 18:– Kr/st

Orderadress: MRM Järntorgsgatan 7, 703 61 ÖREBRO • 019/145 245, 14 84 35

NYHET!

LP-skiva/ kassett

med

ULLA CHRISTENSEN

IFRÅN JORDLIVETS NATT

LP: MRL 2113 stereo ● Kassett 113 stereo

Sida A

1. IFRÅN JORDLIVETS NATT
3.59 Elsa Eklund

2. OFTA BORT FRÅN VÄRLDENS LARM
2.22 V.S.

3. O, VÄND OM TILL DIN GUD
3.33 Uppteckнad av Stig Almström

4. JAG HAR NÅGOT ATT SÄGA
3.06 Aage Samuelsen

5. SE, DET ÄR VÄGEN
3.06 Aage Samuelsen

Sida B

1. NÄR JAG SER MIN JESUS
2.35 Reb. Harkness

2. FRÅN GOLGATA EN STRÖM
2.23 Elsa Eklund

3. NÄR JESUS KOMMER
4.10 D.J. Smith - H. Rodeheaven

4. I KÄRLEK INNERLIG
3.06 N.J. Clayton

5. JESUS UNDERBAR DU ÄR FÖR MIG
3.17 Aage Samuelsen

Orderadress: MRM Järntorgsgatan 7, 703 61 ÖREBRO ● 019/145 245, 14 84 35

Hjärtligt välkomna till nyöppnade

Konditori PILGRIMEN

– Storfamiljens nya konditori –

Skolgatan 44B, Örebro – Beställningstel. 019/14 98 60

ETT RÖK- OCH STRESSFRITT ANDNINGSHÅL MITT I SVERIGE

Alltid dagsfärskt bröd från Jonny's bageri.

Nedsatt pris på nedanstående skivor/kassetter för

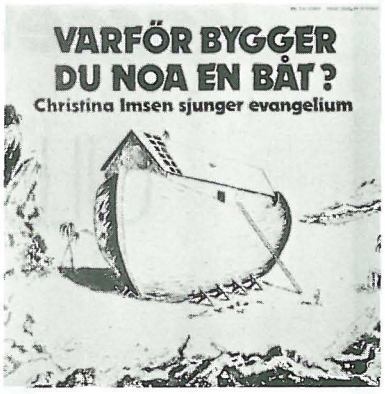
JUL-EVANGELISATION

Sprid väckelsetonen bland släkt och vänner i jul!

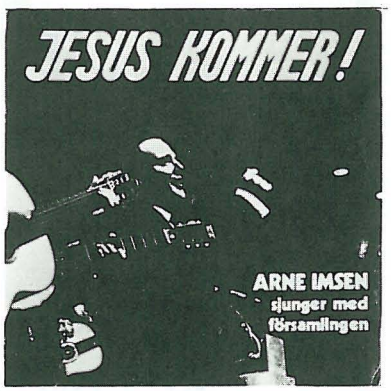
20:- st

(gäller t.o.m. 31.12.-77)
Ordinarie pris 35:–

Orderadress: **MRM** Järntorgsg. 7, 703 61 Örebro • 019/145 245, 14 84 35

JULGÅVAN

Nu väller paketen fram genom Sverige. Posten nyttjar sin yttersta kapacitet. Sprängfyllda godsvagnar, bilar och flyg far fram med julgåvor till glada mottagare.

Paketen och korten – julgåvorna – varför ger vi dem egentligen? Ja, hur många tänker på hur det började? Hur Gud gav oss det bästa himmelen hade – Gudasonen.

Tänk vilket rikt tillfälle som nu står framför oss att dela med av det Jesus gjort. Bland ofrälsta, ljumma och likgiltiga eller sökande människor. En påminnelse om Jesus.

Lova att inte DU sprider en mängd meningslösa prylar i jul. Satsa på evangelium. Väckande och innehållsrik litteratur, live-inspelningar med tät väckelseatmosfär på skiva och kassett.

Presentkort på tidningen Midnattsropet är en annan möjlighet.

BED OCH SÅ I JUL.

"Sänd ditt bröd över vattnen i tidens längd kommer det tillbaka."